Pyyhtiä Sukuleht

2023

Kuparsaaren Pyyhtiät sukuseura

Sukuseura

20 vuotta

Juhlakokous

Imatran Kylpylässä

10.6.2023

IMATRA 75 VUOTTA

Kuva Imatran kaupunki

MITEN JÄSENEKSI SUKUSEURAAN ?

Pyyhtiän sukuseuran jäseneksi ovat tervetulleita kaikki Kuparsaaresta lähteneet Pyyhtiät sekä sukuun avioliiton kautta tulleet. Nykytietojen mukaan Suomen kaikki Pyyhtiät ovat lähtöisin juuri Kuparsaaresta. Seuraan pääsee lähettämällä vapaamuotoisen ilmoituksen hallitukselle.

Marko Järvisalo
Keimolankaarre 5 A 26
01700 VANTAA
jarvisalomarko@gmail.com

Kirjeessä tai sähköpostissa olisi hyvä mainita hakijan täydellinen nimi, puhuttelunimi alleviivattuna, syntymäaika ja -paikka, täydellinen postiosoite, puhelinnumerot sekä mahdollinen sähköpostiosoite.

Lisäksi olisi hyvä kertoa vanhempiensa ja esivanhempiensa nimet ja syntymäajat niin pitkälle kuin ne ovat tiedossa. Tämä auttaa seuran sukututkijoita sijoittamaan uuden jäsenen oikeaan sukuhaaraan.

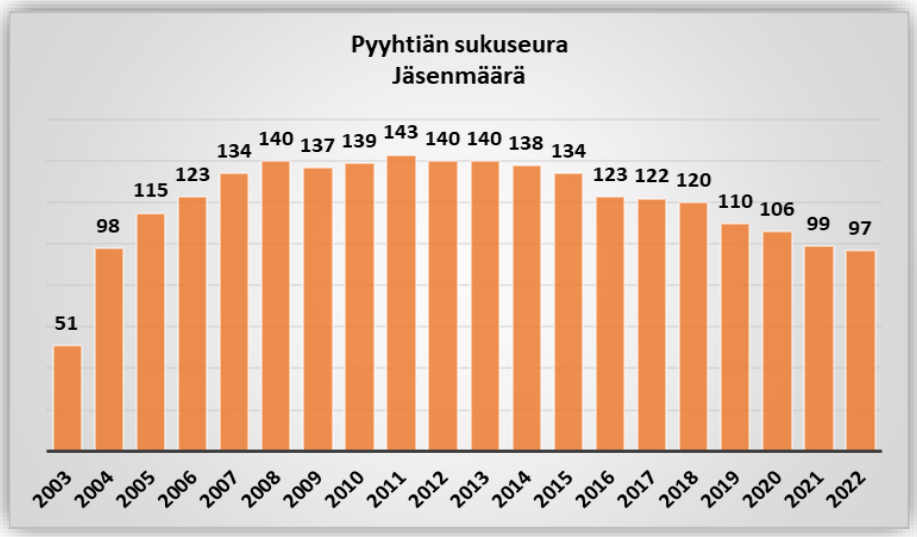
Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura

Kuparsaaresta lähteneiden Pyyhtiöiden yhdysside

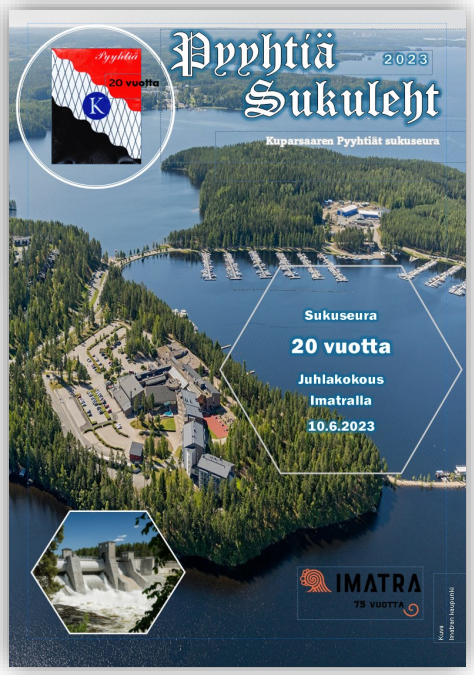
Seuran kotisivuilta löydät kaikki sukulehdet digi-versiona:
http://pyyhtia.com

SUKUSEURASSA 97 JÄSENTÄ

HALLITUKSEN YHTEYSTIEDOT

Puheenjohtaja Sirpa Pyyhtiä	041-5304919 pyyhtia.sirpa@gmail.com
Varapuheenjohtaja Tomi Pyyhtiä	050-5640963 tomi.pyyhtia@granlund.fi
Sihteeri Marko Järvisalo	050-5981250 jarvisalomarko@gmail.com
Taloudenhoitaja Jarmo Pyyhtiä	050-486 8804 jarmo.pyyhtia@kolumbus.fi
Jäsenet	
Marja-Leena Andersin	040-7481980 marja-leena.andersin@saunalahti.fi
Satu Putkisalo	050-3009667 putkisalo.satu@gmail.com
Reijo Orava	050-0420810 reijo.orava@hotmail.fi
Eila Liira	0400-667143
Marja Lappi	040-7326182 vjllappioy@elisanet.fi

Kansi: Kesän 2023 sukukokous järjestetään Imatralla (Kuva: Imatran kaupunki)

Julkaisija:
Kuparsaaren Pyyhtiät –sukuseura
Päätoimittaja:
Sirpa Pyyhtiä
Toimitus ja taitto:
Reijo Orava
Painopaikka:
Nurmiprint Oy, Nurmijärvi

Tässä lehdessä

4 Im Memoriam: Kerttu Pyyhtiä

5 Pyyhtiän sukupuu MyHeritage –sivustolla

6 Kuparsaari sydämessä läpi elämän

8–19 Sukuseura 20-vuotta: Historiaa kuvin

21 Merkkipäiviä

22–24 Sukumme kirjoissa: Kuparsaari hopeisen Vuoksen helmi

25–27 Sukumme kirjoissa: Kuparsaare Antti Siirtokarjalaisten tie Suokumaan kyläkirja

28 Joutsenon Pyyhtiät kuuden veljeksen jälkeläisiä

30 Pyyhtiät Joutsenossa: Maaviljelystä ja keisarillisia tunnustuksia

32 Urheilijaveljekset Turust: Kohti kansainvälistä uraa

34 Kirjapainomiehen tarina: Tsupparista toimariksi

36 Puolisona puolkarjalainen Sukukokouskronikka

38 Vuosikokousaineistot

40 Kutsu sukukokoukseen

Puheenjohtajan terveh dys

Niin nopeasti, mutta runsaslukuisin tapahtumin, on kaksikymmentä vuotta kulunut sukuseuran toiminnassa. Kuparsaaren Pyyhtiät -niminen, rekisteröimätön yhdistys perustettiin linja-automatkalla Viipuriin kesäkuussa 2003. Yhdistyksen perusti 28 matkalle osallistunutta Pyyhtiä-sukuista, joiden ryhmäkuva kehystää sukukirjamme kantta.

Ja kaiken takana oli vahva nainen, Kerttu Pyyhtiä. Ensin hän innosti Kuparsaaresta lähtenyttä, pääosin Hämeeseen asutettua, siirtoväkeä ja heidän jälkipolviaan tiiviimpään yhteydenpitoon. Sitten sukuseurasta alettiin saada vihiä Joutsenossakin, kun suokumaalaiseen postilaatikkoon postitettiin ensimmäinen sukulehti.

Samoihin aikoihin Imatralla; silloiselta nimeltään Kerttu Arminen alkoi haastella karjalan murteella toisen Imatran Kylpylän vieraan kanssa. Siinä tarinoidessa mainittiin Pyyhtiänimi, jonka tämä toinen vieras, Lahja Raaska, kertoi olevan tyttönimensä. Ja sama oli tyttönimi Kertullakin! Tästä alkoi näiden sukumme Grand Old Ladyjen pitkä ystävyys ja vuosittaiset tapaamiset sukuseuran juhlissa. Nyt he molemmat ovat siirtyneet ajasta ikuisuuteen, suvun vanhin kunniajäsen Lahja syksyllä 2020 ja kunniapuheenjohtaja Kerttu tänä talvena 2023. Muistamme heidät lämpiminä ja sukurakkaina Pyyhtiän naisina.

Tänä kesänä sidomme historian lankoja yhteen ja kokoonnumme seuran 20-vuotisjuhlaan Imatran Kylpylään. Imatra viettää 75-vuotisjuhlavuottaan, josta ilmentymänä sukulehteämme koristaa vuosijuhlatunnus. Imatran kauppala perustettiin vuoden 1948 alusta Suomen puolelle jääneiden Jääsken (Antrean naapurikunta) ja Joutsenon kuntien alueista, joihin lisättiin osia Ruokolahdesta. Kaupunkioikeudet Imatra sai vuonna 1971, jolloin rakennettua kaupungintaloa ollaan muuttamassa Erä- ja luontokulttuurimuseoksi. Sepä on hyvä syy palata lähivuosina Imatralle uudelleen.

Imatran koskipadon kunnostustöistä johtuen meillä on ilo ihailla kosken vapaata juoksutusta kesäkuun sukujuhlamme aikaan. Joten liikkuessanne Imatralla poiketkaa kävelyllä Imatran Valtionhotellin Kruununpuistossa tai ajakaa autolla verkkaisesti koskisillan ja kuohujen yli.

Imatralta on matkaa Antreaan pitkin Vuoksen itärantaa vain alle 40 kilometriä. Mutta rautaesirippu on jälleen laskeutumassa kaupunkien välille, kun itärajan esteaita rakennetaan kesäkuun loppuun mennessä juuri Imatran rajanylityspaikalle. Kun pääsy rajan taakse Karjalan Kannakselle on nyt evätty määräämättömäksi ajaksi, voimme tutustua paremmin suvun toiseen kanta-alueeseen Etelä-Karjalassa.

Sukuseuramme perustamiskokouksessa 6.6.2003 hyväksyttiin toimintamme tarkoitukseksi suvun vaiheiden ja historian selvitys, suvun perinteiden vaaliminen ja jäsenten yhteenkuuluvuuden edistäminen. Kun sukuseuramme toimintaa on nyt takana kaksi vuosikymmentä, olemme uuden äärellä jäsentemme yhteydenpidon suhteen. Valtakunnan rajan sulkeuduttua jäävät matkat Kuparsaareen toteutumatta. Myös matkojen järjestäjä on poissa.

Siksi luotamme suvun nuoriin. Siinä vaiheessa, kun seuraavat sukupolvet tarttuvat sukuseuran viestikapulaan, olemme onnistuneet välittämään eteenpäin tietoisuutta suvun alkuperän ja perinteiden tärkeydestä. Nuorten aktivoimisesta mukaan sukuseuran toimintaan meille kertoo ja keskusteluttaa sukujuhlassa Vilma Järvisalo, jonka isotäti oli Lahja Raaska.

Yhteydenpidon välineetkin ovat uudistuneet. Seuran kotisivuille on koottu tähänastinen aineisto suvun historiankirjoitusta, mukaan lukien kaikki sukulehdet. Seuran Facebook-ryhmässä julkaistaan ajankohtaisempaa tietoa karjalaisuuteen liittyvistä aiheista ja tapahtumista. Uusi käänne on tapahtumassa myös sukututkimuksessa. Pyyhtiän sukupuun ja perheiden tietojen ylläpito on siirretty MyHeritage-sukututkimussivustolle. Aiheesta kerrotaan sukujuhlassa enemmän.

Tervetuloa koko Pyyhtiän suku seuran 20-vuotisjuhlaan Imatran Kylpylään lauantaina 10.6.2023.

Haastellaa sit siel!

Sirpa Pyyhtiä
Hallituksen puheenjohtaja

In Memoriam:

KERTTU MARIA PYYHTIÄ

1931 - 2023

Sukuseuramme voimanainen ja ”liikkeelle laittaja” ja kunniapuheenjohtaja Kerttu Pyyhtiä nukkui pois 18.1.2023 Lopella korkean iän tuomien vaivojen uuvuttamana.

Kerttu syntyi Antrean Kuparsaaressa Aina-Katri (os. Kemppi) ja Johannes Pyyhtiän vanhimpana lapsena 1931.

Kerttu vietti lapsuutensa Kuparsaaren Peltolan niemessä, jossa kotitalo Anttila sijaitsi. Hän joutui sodan alta evakkoon kahdesti; ensin alakoululaisena talvisodan vuoksi vuonna 1939 ja toisen kerran ja lopullisesti teini-ikäisenä jatkosodan suurhyökkäyksen alta vuonna 1944.

Kertun perhe eli yhteistaloudessa Johanneksen veljen Antin perheen kanssa jo Kuparsaaren Anttilassa ja yhteiselo jatkui sodan jälkeen perheiden asututtua Lopen Isopappilan maille muodostettuun Halmelan tilalle.

Yhteistaloudessa asui todellinen suurperhe. Vuosien 1929 ja 1945 välillä Antin ja Aina-Vapun perheeseen syntyi yhteensä kuusi lasta ja Johanneksen ja Aina-Katrin perheeseen viisi. Perheiden harjoittama maatalous oli omavaraistalouden ohella maidontuotantoa ja hevosten kasvatusta. Sodan jälkeen karja oli Lopella sen ajan mittapuun mukaan suuri; parikymmentä lypsävää lehmää. Yhteistalous purkautui 1950-luvun lopulla, kun Johanneksen perhe hankki tilan Oittista Hausjärveltä.

Kerttu asui aktiivisen työelämävaiheensa Turussa. Hän avioitui Vilho Armisen kanssa vuonna 1951. Heille syntyi vuonna 1955 tytär Marjut (nyk. Mäntylä). Avioliitto päättyi 1960.

Kerttu suoritti Turussa laborantin tutkinnon ja työskenteli Naantalin Juurikassokeritehtaan leivissä aina vuoteen 1991, jolloin joutui jäämään eläkkeelle työperäisen sairauden vuoksi. Kerttu toimi Turussa aktiivisesti erilaisissa Turun Karjalaisten riennoissa.

Eläköidyttyään Kerttu muutti takaisin Lopelle ja siitä alkoi hänen toinen elämäntyönsä karjalaisuuden ja entisen kotiseudun perinteen vaalijana ja tunnetuksi tekijänä. Innostajana ja ”liikkeelle laittajana”, mainittiin Kertun muistotilaisuudessa käytetyissä puheenvuoroissa.

Kerttu teki ensimmäisen kotiseutumatkansa Kuparsaaren jo vuonna 1982. Matkakohde oli virallisesti Viipuri, mutta se jatkui salaa viipurilaisen taksikusin avustamana Kuparsaareen. Neuvostoliiton hajottua alkoi Kertun vetämien kotiseutumatkojen sarja. Puhuttiin leikillisesti jopa Kertun matkatoimistosta. Hän järjesti arviolta 130 kotiseutumatkaa ja niille osallistui yli 2000 Antreasta kiinnostunutta matkaajaa. Viimeinen matka, jolla Kerttu oli oppaana tehtiin vuonna 2016. Silloin hän totesi tehtävänsä hoidetuksi, kun sai lähes viimeisetkin veljiensä ja kasvinkumppaninsa Maijaserkun lapsista mukaan synnyinkotinsa raunioille.

Kerttu laittoi uudelleen liikkeelle myös uinumassa olleen Kuparsaaren Nuorisoseuran. Vuotuiset kuusijuhlat ja hiirenkorvajuhlat ovat olleet sen jälkeen seuran ohjelmassa. Kertun innoittamana yhdistys lähti toteuttamaan myös Kuparsaaren kyläkirjaa. Kuparsaari – Hopeisen Vuoksen helmi -kyläkirja julkaistiin vuonna 1997 evakkosukupolvena muistajien ja nuorempien aktiivien yhteistyönä.

Vuosituhannen vaihteessa Kerttu kokosi toimikunnan, joka otti tavoitteekseen sukuseuran perustamisen. Seura syntyi vuonna 2003 ja sai nimekseen Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura. Myöhempi sukututkimus osoitti sitten, että kaikki Pyyhtiä-nimiset ovat lähtöisin Kuparsaaresta eli kaikki tunnetut suvun haarat mahtuvat nimen alle. Nyt seuralle on kertynyt 20 vuotta aktiivista historiaa.

Erityisen kiinnostavaa on ollut huomata Kertun taito kirjoittajana. Vuoisien varrella hän kirjoitti kymmenittäin muistelmia -sekä proosaa että runoja. Hän osasi värikkäästi ja koskettavasti kuvata sen, mitä kotiseudun menettäminen ja kaipuu on.

Kerttu onnistui elämäntyöllään siirtämään karjalaisuuden tunteen ja kaipuun nuoremmille sukupolville. Kertun perintö elää; työ karjalaisen perinteen ja kulttuurin vaaliseksi jatkuu.

Meidän kaikkien kiitos Sinulle Kerttu ja rauhaisaa ikuisuusmatkaa Kuparsaareen.

Reijo Orava

Sukuseuran hallituksen jäsen
(Puheenjohtaja 2003-2006)

MUISTAMME POISNUKKUNEITA

Hilkka Karhu

s. 30.11.1922
Joutseno

k. 26. 12.2022
Joutseno

Lauri Pyyhtiä

s. 4.2.1945
Loppi

k. 4.7.2022
Turku

PYYHTIÄ-SUKUPUU MyHeritage –SIVUSTOLLA

Pyyhtiän sukuseuran sukututkimuksessa ja sukupuun ylläpidossa käytettään MyHeritage—sukututkimussivustoa.

Sukupuun lähtökohtana on sukukirjaa varten vuonna 2013 julkaistu sukututkimus. Sen lähtökohta eli perhe numero 1 on Anti Pyhtiaine, joka on syntynyt noin vuonna 1530. Sukukirjan sukutaulussa oli 755 eri perhettä ja noin 3000 eri henkilöä.

MyHeritage –sukupuuhun on kytketty eri henkilöiden ylläpitämiä uusia sukuhaaroja, minkä vuoksi puu on laajennut ja levinnyt moninkertaiseksi.

Seuraavassa muutama tunnuslukuja sukupuusta:

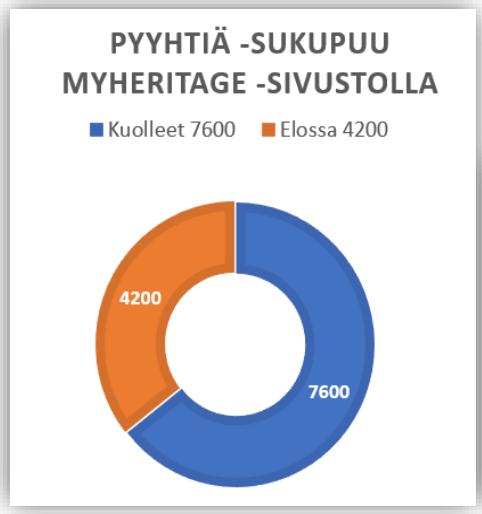
- 3330 eri perhettä, joissa
- 11800 eri henkilöä, joista
- 4200 elossa
- 1330 eri sukunimeä

Sivusto on edesmenneen Ilmo Pyyhtiän nimiinsä perustama ja sen käyttöoikeuksien siirto sukulaisille on ollut hankala prosessi, mutta asia on nyt järjestyksessä.

Sivuston selvittelytyötä on Ilmon jälkeen hoitanut Laura Pyyhtiä, josta hallitus esittää suuret kiitokset

Sivuston katselu– ja ylläpito-oikeuksia voidaan myöntää asiasta kiinnostuneille sukuseuran jäsenille.

Jos asia kiinnostaa ota yhteyttä seuran sukututkimusvastaaviin:
Laura Pyyhtiä
laura.pyyhtia@gmail.com
puh. 050-9191500
Tomi Pyyhtiä
tomi.pyyhtia@granlund.fi
puh. 050-5640963

KUPARSAARI SYDÄMESSÄ LÄPI ELÄMÄN

Kerttu Pyyhtiä oli sukuseuramme liikkeelle laittaja. Kuparsaari oli hänen sydämessään syntymästä viimeiseen hetkeen asti. Lähes vuosisadan.

Julkaisemme katkelmia edesmenneen kunniapuheenjohtajamme kirjoituksista Kuparsaaresta.

Takaisin Kuparsaareen

Juhannuksena 1983 toteutui se toive, mikä oli jo monia vuosia kytenyt mielessäni: Päästä käymään entisessä kotikylässä Kuparsaaressa Karjalassa. Näkemään, mitä siellä on. Onko taloja ehjänä? Onko sotatoimialuetta? Vai mitä on? Monenlaisia huhuja oli kuultu.

Sain veljeni Eeron ja serkkuni Erkin matkakaveriksi. Hommasin viisumit ja matkaliput meille Viipuriin. Kaupungista Antreaan ja muihin pitäjiin ei saanut mitään lupaa. Sain täällä tuttavaltani yhden Viipurilaisen miehen puhelinnumeron. Viipuriin päästyämme aloin soittelemaan, mutta numerossa ei vastattu.

Karjalankadulla pysäytin yhden vähän herrasnäköisen miehen. Aloin hänelle esittämään asiaani. Minulla oli kartta taskussa, jota näytin hänelle. Hän tutki sitä ja pyysi minua tulemaan Karjalankadun viereiseen puistoon tunnin päästä.

Tapaamien onnistui. Hän lupasi hommata auton ja kuljettajan. Hän lähtisi myös itse mukaan. Auto oli Viipurin sähkölaitoksen. Puimme Hotelli Druzhbassa, missä yövyimme, teatterivaatteet päällemme, minä naamioiduin maatuskaksi ja pojat venäläisiksi onkimiehiksi.

Niin lähtö onnistui sovittuun aikaan kahden halkopinon välistä syrjäkadulta. Ajelimme Heinijoen kautta Hevossaareen. Yksi sotaherra pysäytti meidät jossain ennen Hevossaaren tienhaaraa. Minä vedin kartan taskusta ja näytin minne olimme menossa. Hän opasti, ettemme pääsisi sinne autolla. Minä näytin, että me kävelemme lopun matkaa. Sotaherra toivotti meille hyvää matkaa.

Pääsimme autolla Hevossaaren kylään. Sieltä kävelimme lopun matkaa noin kymmenen kilometriä. Tie Kuparsaareen oli muuttunut poluksi. Laivasaaren silta oli hajotettu, joten haimme siihen metsästä puita ja rakensimme pitkospuut. Onnistuneesti ylitimme sen.

Saavuimme kylän keskustaan Hassiinmäen kohdalle kylätielle. Tuntui ihan unennäöltä. Kylä oli hiljainen, lintujen laulu valtava, käen kukuntaa ja valkoiset juhannusruusut rönsyilivät valtoimenaan talojen rauniokivillä. Kylä uinui Prinsessa Ruususen unta.

Lähdimme siitä veljeni kanssa kulkemaan hiljaista kylätietä kotiinpäin Anttilaan kahden kilometrin päähän. Ei ollut vastaan tulijoita eikä ohi menijöitä. Talot ja karjapihat tien varrella – kaikki tuhottu.

Kylätie oli melko hyvässä kunnossa, mutta ruohottunut. Kotimäki alkoi näkyä edessäpäin. Voi sitä tunnetta, mikä nousi mieleen. Kuljimme kujaset kylätieltä kotipihalle. Kaikki raunioina, mutta sama Vuoksi mäen alla välkkyi tyynenä ja hopeisena.

Tuoksuvat juhannusruusut olivat täyttäneet melkein koko pihamaan. Linnut lauloivat kilpaa, käki kukkui ja satakieliä oli monta yhtä aikaa laulamassa.

Istahdin kotini rauniokivelle. Kaikki tämä oli ympärillä – lapsuuden ihanat leikkipaikat ja kalliot. ”Oliko tämä unta vai todellisuutta” kysyin veljeltäni? Oli niin voimakas hyvänolontunne. Tämä kaikki oli käsin kosketeltavaa, mistä oli 39 vuotta unia nähnyt. Jätimme kotimäen haikein mielin, kyynel silmäkulmassa. Otin juhannusruusuja muistoksi kotipihalta, mielessä toive, että tänne tullaan pian uudelleen.

Kuljimme kylätietä takaisin autolle. Yksi venäläinen onkimies tuli meitä vastaan metsätiellä Laivasaaren kosken lähellä. Päästiin onnellisesti takaisin Viipuriin. Sen jälkeen olen käynyt siellä monta kertaa kesässä ryhmien kanssa. Käyntejä on tullut jo monia kymmeniä, lähes sata.

Alkuvuosina piti käydä luvatta Hevossaaren kautta. Vuonna 1989 saimme virallisesti luvan käydä Antreassa ja Kuparsaaressa sekä muissakin Antrean kylissä. Viimeisempien käyntien jälkeen olemme todenneet, että rauhallisen kylämme Kuparsaaren prinsessasatu on lopussa. Se on muuttunut venäläisten rallipaikaksi. Metsää on hakattu, sillat ja tiet rikottu, rannat täynnä risuja ja lietettä.

Silti vaan tekee mieli joka kesä lähteä. Onhan siellä luonto – kauniit kukat kukkii, linnut laulaa ja käet kukkuu.

Kerttu Pyyhtiä (2007)

Kuparsaaren kyläaukeama vuonna 2007. Hassiemäen navetan betoniseinä on vielä pystyssä

Kerttu Pyyhtiä synnyinkotinsa Anttilan raunioilla Kuparsaaren Peltolanniemessä vuonna 2007. Istuinkivi on talon kivijalkaa.
Kuva: Reijo Orava

Hetki nuoruudessa

On heleä helluntailauantai, kevään herkintä aikaa, Vuoksen pinta kimaltelee ilta-auringossa.

Rantakoivikko vihertää, linnut laulavat kilpaa, ilmassa huumaava kevään tuoksu.

Istun kivellä kotipihalla, kukkamekossa, uudet kesäkengät jalassa. Saunantuoksu tukassani mäntysuovalla pestynä, kiiltävänä kihartuvana.

Havahdun - riihen kujasilta alkaa kuulua kylän nuorten iloinen rupattelu, ovat tulossa meidän rantaan iltanuotille. Helluntaituille, yhteiseen karkelointiin, soittelointiin, lauleluun, kantavat sylissään kuivia risuja nuotioon.

Toivottelen tervetulleeksi. Tarjoilen tuohiropeesta viimekesäistä mansikkamehua, voi miten komeita poikia ja tyttöjä. Kyllä kotikylässä kelpaa olla. Nuoret juoksevat alas rantapolkua. Jään odottamaan. Mitä?

Ajan kulumista - herään hetkeen - todellisuuteen. Kuulen rannasta ääniä, huutelevat minua. Tajuan: on kulunut yli viisi vuosikymmentä vuosien saatossa. Istun samalla paikalla, retkipuvussa, kumisaappaat jalassa, tukkahiukan harmaantuneena, kivi on muuttunut tuvan rauniokiveksi, tuohirove pahvimukiksi.

Katselen rantaan. Sama Vuoksi kimmeltää, nyt ei ehkä hopeisempana. Rantakoivut vihertävät, lintujen laulut, herkemmät, paljon kauniimmat. Kylän nuoret iloisesti rupatellen nuotion ympärillä, tuli räiskyy nuotiossa. On raukaiseva hyvänolon tunne. Lähden hiljalleen laskeutumaan alas rantapolkua.

Huomaan, olen istunut kivelläni yli sukupolven. Elämä on kulkenut eteenpäin. Uusi sukupolvi on tullut jatkamaan sitä, mihin jäimme. Perinteitä vaalimaan, juuriaan tutkimaan, iloitsemaan siitä, että voimme hetken olla täällä. Kuparsaaressa, juurillamme. Osa kauneinta Karjalaa, menetettyä

Olen onnellinen Kuparsaaren nuorista, jälkipolvesta, tunnen kuuluvani samaan joukkoon. Laulellen, huuliharpun soidessa tummuvassa kevätyössä. Tuli hiljaa hiipuu nuotiossa.

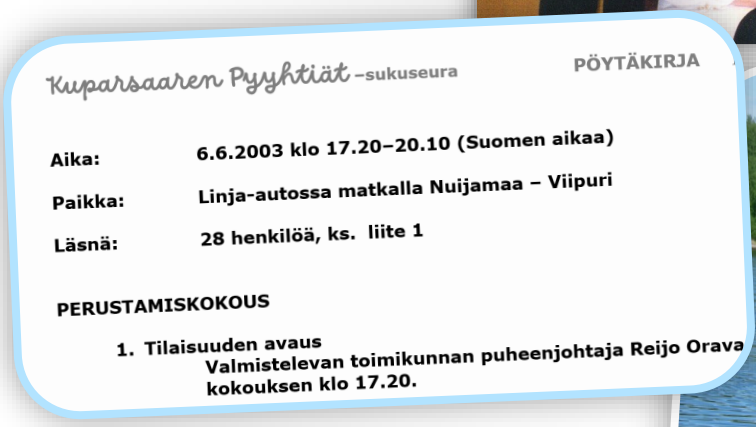
Kerttu Pyyhtiä
Peltolanniemen kotimäellä
Helluntaina 1996

Pyyhtiän sukuseura 20 vuotta

SUKUSEURAN PERUSTAMINEN

Sukuseuran perustamista varten perustettiin Lahdessa keväällä 2002 pidetyssä kokouksessa toimikunta (vasemmalta): Jarmo Pyyhtiä, Reijo Orava, Aarne Pyyhtiä, Ilmo Pyyhtiä, Risto Suni, Heimo Pyyhtiä Kerttu Pyyhtiä. Sinikka Lehtovaara ja Hannele Porkka,

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura PÖYTÄKIRJA

Aika: 6.6.2003 klo 17.20–20.10 (Suomen aikaa)

Paikka: Linja-autossa matkalla Nuijamaa – Viipuri

Läsnä: 28 henkilöä, ks. liite 1

PERUSTAMISKOKOUS

1. Tilaisuuden avaus
   Valmistelevan toimikunnan puheenjohtaja Reijo Orava kokouksen klo 17.20.

Sukuseuraa lähdettiin perustamaan Kannakselle. Kerttu Pyyhtiän järjestämälle kotiseutumatkalle. Perustava kokous järjestettiin linja-autossa Vaalimaan ja Viipurin välillä. Valmistelutoimikunta valittiin seuran ensimmäiseksi hallitukseksi ja ensimmäiseksi puheenjohtajaksi tuli Reijo Orava.

Matkaviikonlopun lauantaina tehtiin vaiherikas retki Kuparsaareen. Matkasta teki seikkailun paikallisen matkajärjestäjän neuvostoaikainen venekalusto. Perille päästiin ehjänä ja kuivana.

Kuparsaaressa retkeiltiin kotitalojen raunioilla ja otettiin virallinen ryhmäkuva perustajajoukosta.

LISÄÄ SUKUA MUKAAN

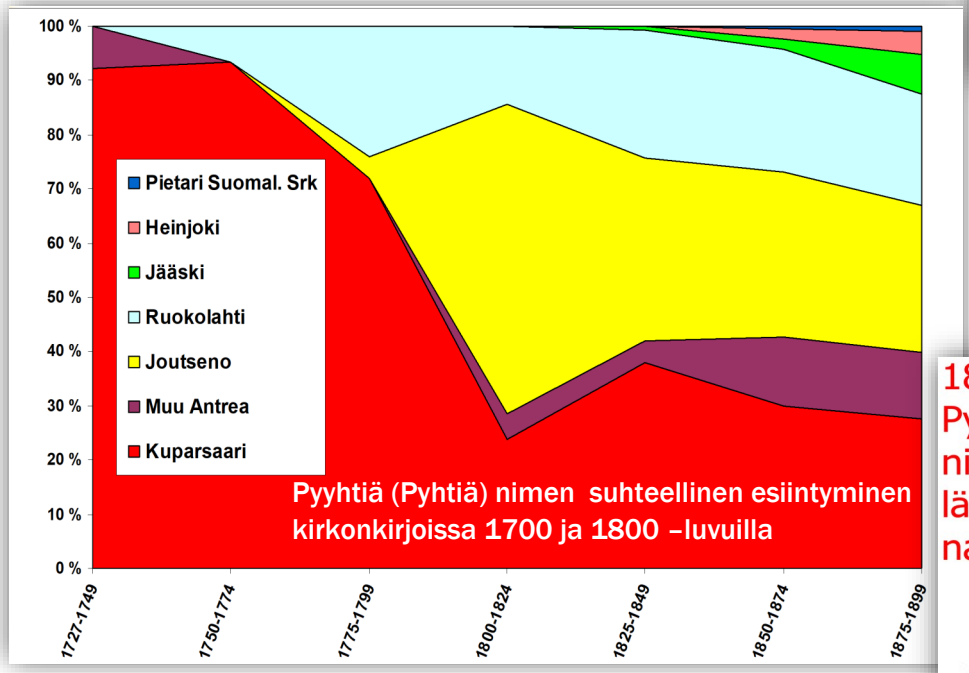
Ilmo Pyyhtiä oli sukuseuran sukututkimuksen käynnistäjä. Heti alkuun hän selvitti, että kaikki Suomen Pyyhtiät ovat samaa sukua, lähtöisin Kuparsaaresta. Tämän tiedon perusteella uusia sukulaisia alkoi ilmoittautua mukaan seuran toimintaan.

Vuoden 2005 sukukokous järjestettiin Lappeenrannassa ja sen jälkeen tehtiin retki Joutsenon Suokumaan kylään Pyyhtiän suvun sijoille. Matka jatkui edelleen seuraavana päivänä Viipuriin ja Kuparsaareen.

Satu Putkisalo (kuvassa) ja Marjo Tanninen esittelivät vuoden 2005 sukukokouksessa Joutsenon Pyyhtiöiden sukua ja kylän elämää. Heidän kirjoittamansa sukulehden jutut julkaistaan nyt uudelleen sivuilla 28 ja 30.

Vuoden 2004 sukukokouksessa esitteli Reijo Oravan selvityksensä, joka kertoo Pyyhtiä-nimen levittäytymisestä noin 200 vuoden aikana.

Kartassa oikealla nimen esiintymisalue 1800-luvun loppupuolella

Teksti ja kuvat: Reijo Orava

SUKU KOKOONTUU VUOSITTAIN

Sukuseuran historiaan mahtuu 21 kokoontumista. Ensimmäisellä vuosikymmenellä kokoukseen liittyi usein retkeily suvun jäsenten kotiseuduilla.

Kokoontumispaikat noudattavat melko lailla suvun jäsenten nykyisiä asuinpaikkoja

Sodan evakkoperheet ovat asettuneet Lahden—Lopen akselille. Joutsenon sukuhaara vetää kokoontumisia Kaakonkulmalle. Helsinki ja Turku ovat suvun sodanjälkeisen polven asuinpaikkoja.

Seuraavilla sivuilla muutamia muistoja vuosien varrelta

Sukukokouksen osallistujat Krapinhovissa Tuusulassa vuonna 2007.

Vuosi	Kokous	Paikka
Huhti 2002	Valmisteleva kokous	Lahti
6.6.2003	Perustaminen ja kotiseuturetki	Vaalimaa - Viipuri, Antrea
5.6.2004	Sukukokous	Tallukka Vääksy
11.6.2005	Sukukokous ja kotiseuturetki	Lappeenranta, Joutseno, Viipuri
17.6.2006	Sukukokous ja kotiseuturetki	Riihimäki Loppi
9.6.2007	Sukukokous	Tuusula Krapinhovi
29.6.2008	Sukukokous ja kotiseuturetki	Viipuri, Antrea
13.6.2009	Sukukokous ja matka	Silja Line, Tallinna
19.6.2010	Sukukokous	Imatra Valtionhotelli
3.9.2011	Sukukokous	Ikaalisten kylpylä
16.6.2012	Sukukokous	Lahti, Karjalan kesäjuhlat
27.7.2013	10-vuotisjuhlakokous	Loppi, Eräsavu
7.6.2014	Sukukokous	Lappeenranta
1.8.2015	Sukukokous	Vääksy
5.6.2016	Sukukokous	Hämeenlinna Aulanko
10.6.2017	Sukukokous	Suomenlinna Walhalla
28.7.2018	Sukukokous 15 vuotta	Turku Karjalatalo
3.8.2019	Sukukokous	Imatra Valtionhotelli
Vuosi 2020	Sukukokous peruuntui	
29.8.2021	Sukukokous	Lahti Scandic
27.8.2022	Sukukokous	Turku s/s Bore

Vuonna 2009 sukukokous järjestettiin laivalla matkalla Tallinnaan. Iloiset sukulaiset bussimatkalla Tallinnassa kuuntelevat matkaoppaan hauskaa tarinaa.

Alakuvassa sukumme Tallinnan laululavalla, joka oli Viron laulavan vallankumouksen syntypaikka ja siten merkittävä osa virolaisten itsenäisyyskamppailussa.

Sukukokous Ikaalisten Kylpylässä 2011. Suvun viiri julkaistiin ja tuli myyntiin. Puheenjohtaja Ilmo esittelee.

Viirin pohjana on Armas Hutrin vuonna 1983 suunnittelema Antrean pitäjän vaakuna. K on (Kupar)saari Vuoksessa. Vuoksen verkko kertoo kalastuksen tärkeydestä Kuparsaaressa ja musta ja punainen väri tulevat Karjalan vaakunasta

Yllä lakisääteinen ryhmäkuva.

Ja alla kokous kiivaimmillaan. Ilmo Pyyhtiä johtaa puhetta ja Heimo Pyyhtiä käyttää puheenvuoroa.

Kuvat: Reijo Orava

KYMMENVUOTISJUHLA LOPELLA

Sukuseuran 10-vuotisjuhlaa vietettiin 27.7.2013 Kormu-Launosten Eräsavulla Lopella.

Juhlakokouksessa julkistettiin Kuparsaaren Pyyhtiät –sukukirja. Se on sukuseuran hallituksen ja erityisesti sen silloisen puheenjohtajan Ilmo Pyyhtiän suurtyö.

Jarmo Pyyhtiä luovuttaa uunituoreen kirjan ykköskappaleen Ilmo Pyyhtiälle.

Tapahtuman musiikista vastasivat soitinduo Kari Pyyhtiä, viulu ja Rauli Salmela, hanuri sekä Lopen mieslaulajien kuoro.

VÄKI VANHENEE JA VÄHENEE ?

2020-luvulle tultaessa Koronaepidemia on rajoittanut kokoontumismahdollisuuksia. Mutta myös seuran perustajajoukon vanheneminen alkaa näkyä osallistujajoukon harvenemisena. Ennen sotia syntyneiden joukko on harventunut rajusti.

Ovatko nuoret sukupolvet kiinnostuneita juuristaan ja miten sukuseuran tulisi nyt toimia. Näitä kysymyksiä on pohdittu viime vuosien tapaamisissa.

Sukukokouksen illanvietto Suomenlinnassa Ravintola Walhallassa vuonna 2017.
Kuva: Marko Järvisalo

Kokousosallistujat Imatran Valtionhotellin parvekkeella vuonna 2019. Ilmo Pyyhtiä oli sairautensa uuvuttamana pyytänyt eroa puheenjohtajan tehtävästä ja hänen seuraajakseen valittiin Sirpa Pyyhtiä (vasemmalla). Kokoukseen osallistui myös sukuseuran silloinen vanhin Lahja Raaska (kuudes vas.) Hän oli kokouksessa paria päivää vaille 102-vuotias. Imatran kokous jäi Lahjan viimeiseksi sukutapaamiseksi. Hän kuoli vuonna 2020.

Vuoden 2021 sukukokousjoukko koolla Lahdessa. Korona teki monet iäkkäämmät sukulaiset varovaiseksi

Syksyn 2022 Turun kokouksen yllätysvieraaksi saapui jääkiekkoilija MM– ja SM –mitalisti Mikael Pyyhtiä. Hän sai innokkaan ihailijan nuoresta kokouksen osallistujasta Mico Johanssonista.

Teksti ja kuvat: Reijo Orava

KOTISEUTURETKET

Kerttu Pyyhtiän vetämät retket ovat tutustuttaneet sukuseuralaiset suvun kotikylään. Kuukaupilta lähteneessä venematkassa oli aina seikkailun tuntua. Perillä kuohuva malja kotikylälle kuului aina ohjelmaan.

Tämä sivun kuvat seuramme perustamismatkalta ja kesän 2005 retketä.

Kuparsaaren luonto on suurelta osin koskematonmassa tilassa. Neuvostoaikana saaressa oli vielä karjan laidunnusta, mutta se loppui 1980-luvulla.

Kesäinen kukkaloisto on mahtava. Karhut, hirvet ja villisiat jättävät jälkensä kylätien mutaisiin painanteisiin.

Teksti ja kuvat: Reijo Orava

Kuva: Riitta Pyyhtiä

Majoittumiset ja turistipäivä Viipurissa ovat kuulunut kotiseuturetkien ohjelmaan. Viipurin Linna, näköalojen ihailu sen tornista, päivällinen tai illanvietto Pyöreässä tornissa ja kävely Monrepos –puistossa ovat olleet ohjelmanumeroita.

Jussi Mäntysen hirvipatsas ja Alvar Aallon suunnittelema kaupunginkirjasto kuuluvat Viipurin pakollisiin vierailukohteisiin siinä kuin Viipurin Linnakin.

Muistitieto talteen - tuotoksena:
LEHDET JA SUKUKIRJA

Sukuseuran keskeiset tehtävät ovat sukututkimus ja suvun muistiedon tallentaminen.

Tuloksia on julkaistu vuosittain tai joka toinen vuosi ilmestyvässä sukulehdessä. Lehdellä on ollut neljä erilaista toimitusprosessia ja ulkoasua. Lehti on jaettu kaikille jäsenille ja lisäksi painos on sisältänyt noin kolmanneksen lisän arkistoihin ja käsijakeluun.

Vielä merkittävämpi tietopaketti on Kuparsaaren Pyyhtiät –sukukirja. Siitä löytyy sukupuut ja hakemisto, jossa on yli 3000 henkilön nimet.

Sukukirjan on 415 sivuinen tietojärkäle suvusta. Se sisältää suvun muistiin kirjattua historiaa ja henkilökuvia sekä sukututkimusosan perhetauluineen. Kirjan päätoimittaja oli Ilmo Pyyhtiä ja toimituskuntaan kuuluivat hän lisäkseen Marja-Leena Andersin, Marko Järvisalo, Satu Putkisalo, Heimo Pyyhtiä, Jarmo Pyyhtiä, Kerttu Pyyhtiä, Riitta Pyyhtiä ja Sirpa Pyyhtiä.

Sukupolvi 1: Vuosina 2005 ja 2006 lehti julkaistiin A4 -kokoisena nidottuna monisteena. Sivumäärä oli 14 ja toimituksesta vastasi puheenjohtaja Reijo Orava apunaan Aarne Pyyhtiä.

Sukupolvi 2: 2007 - 2010 lehti julkaistiin tabloidikokoisena "sanomalehtenä". Sivumäärä oli 8 ja toimituksesta vastasi puheenjohtaja Ilmo Pyyhtiä. Ulkoasusta vastasi Heli Tuomisto ja painopaikka Kisapaino Oy.

Sukupolvi 3: Vuosien 2011 - 2019 välillä lehden muoto oli A4-kokoinen nidottu lehtinen. Sivumäärä oli 12 ja toimituksesta vastasi edelleen puheenjohtaja Ilmo Pyyhtiä. Ulkoasusta ja painosta vastasi Kirjapaino Jaarli.

Sukupolvi 4: Vuodesta 2021 alkaen lehden muoto on edelleen A4 nidottu lehtinen. Hallituksen puheenjohtaja Sirpa Pyyhtiä on lehden päätoimittaja ja sen toimituksesta ja taitosta vastaa Reijo Orava. Painopaikka on Nurmiprint Oy.

SUKUSEURA NETTIAJASSA

Sukuseuran on syntynyt nettiaikaan.

Heti perustamaisen jälkeen luotiin kotisivut, joille on säännönmukaisesti pysyvästi julkaistu digitaalisessa muodossa kaikki seuran tiedotteet ja lehdet.

Facebook– sivusto on kymmenluvulla korvannut aiemmin kotisivuille tehdyt tapahtumaraportit.

Korona-aika muutti myös hallituksen työtavat. Etäkokouksista Teams-sovelluksella tuli vakiintunut kokoustapa. Paikan päälle kokoonnutaan vain kerran vuodessa.

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura
https://pyyhtia.com

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseuran kotisivut ovat osoitteessa https://pyyhtia.com

Facebook-ryhmän nimi Kuprsaaren Pyyhtiät

Sukuseuran julkaisemat lehdet ovat digitaalisena seuran kotisivuilla:
https://pyyhtia.com/tiedotteet.html

Hallitus Teams-kokouksessa

SUKUSEURAN HALLITUSTYÖTÄ 20-VUODEN AJALTA

Sukuseuran hallitukseen kuulu kerrallaan yhdeksän jäsentä. Kaikkiaan 23 eri henkilöä on vuosi varrella ollut mukana hallitustyössä.

Puheenjohtajia on hallituksella ollut kolme. Kerttu Pyyhtiä oli viimeiset seitsemän vuotta kutsuttuna sukuseuran kunniapuheenjohtajaksi.

Kokosimme tilaston hallitusten jäsenten toimintavuosista. Myös perustamista valmisteleen toimikunnan työvuosi on laskettu mukaan.

Kuvien ohessa hallituksessa koko seuran historian ajan toimineen Jarmo Pyyhtiän ajatuksia hallitusten työn eri vaiheista.

Sukuseuran toinen hallitus (kuva 2005): Jarmo Pyyhtiä, Yrjö Pyyhtiä, Aarne Pyyhtiä ja Ilmo Pyyhtiä. Istumassa Kerttu Pyyhtiä, Marja-Leena Andersin, Anneli Kesanto, Hannele Porkka ja puheenjohtaja Reijo Orava.

Sukuseuran hallitusta vuonna 2011 kokouksessaan Lopen Eräsavulla: Kuvassa vasemmalta lukien; puheenjohtaja Ilmo Pyyhtiä, Marja-Leena Andersin, Sirpa Pyyhtiä, Kerttu Pyyhtiä, Heimo Pyyhtiä, Riitta Pyyhtiä ja Jarmo Pyyhtiä.

Hallituksen jäseniä keväällä 2016: Takana Ilkka Johansson ja Sirpa Pyyhtiä. Istumassa Satu Putkisalo, puheenjohtaja Ilmo Pyyhtiä, Kerttu Pyyhtiä ja Marja-Leena Andersin.

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura perustettiin 6.6.2003 linja-autossa välillä Nuijamaa – Viipuri, osallistujia oli 28 henkilöä.

Matkaa ja perustamiskokousta oli ollut järjestämässä Lahdessa 2002 pidetyssä kokouksessa valittu valmisteleva toimikunta. Matkan käytännön järjestelyt hoituivat Kerttu Pyyhtiän kokemuksella. Sukuseuran perustamiskokouksessa ensimmäiseksi hallitukseksi valittiin valmisteleva toimikunta sellaisenaan.

Ensimmäiseen hallitukseen kuuluivat: Reijo Orava, Kerttu Pyyhtiä, Sinikka Lehtovaara, Hannele Porkka, Aarne Pyyhtiä, Heimo Pyyhtiä, Ilmo Pyyhtiä, Heikki Suni ja Jarmo Pyyhtiä.

Vuodet 2003 –06: Suuntaa toiminnalle

Ensimmäisen hallituksen tuli ensin järjestäytyä. Puheenjohtajaksi sukuseuralle valittiin Reijo Orava, sihteeriksi Jarmo Pyyhtiä ja rahastonhoitajaksi Hannele Porkka. Toiminnalle lähdettiin heti hakemaan suuntaa ja pian päätettiin tehdä sukulehteä, ”Pyyhtiä -sukuleht”.

Isommaksi tavoitteeksi muodostui sukukirjan teko 10-vuotisjuhliin mennessä, johon sukulehden juttujen oli tarkoitus olla pohjana. Myös seuraavan vuoden sukujuhlan järjestäminen muodostui hallituksen tärkeäksi vakiotehtäväksi.

Toiminta oli alkuvuosien aikana innostunutta. Erilaisia juttuja saatiin julkaistua sukulehdessä ja tehtyä sukututkimusta, sekä selvitettyä tausta-asioita. Sukujutut -ohjelma otettiin sukuseuran käyttöön. Hallituskin uudistui vuoteen 2007 mennessä siten, että vain kolme alkuperäistä jäsentä oli mukana, mutta onneksi uusia innokkaita jäseniä oli saatu toimintaan mukaan. Puheenjohtajaksi vaihtui Ilmo Pyyhtiä, jota hän hoiti yli 10 vuoden ajan.

Syksyn 2016 kokouksessa Kertun, Marja-Leenan ja Ilmon lisäksi Reijo Orava ,Jarmo Pyyhtiä, Marko Järvisalo ja Mikko Pyyhtiä

Vuodet 2006-13: Sukukirja toimeksi

Ensimmäinen kymmenvuotisjakso huipentui 27.7.2013 Lopella pidettyyn sukujuhlaan, jossa ”Kuparsaaren Pyyhtiät -sukukirja” julkaistiin. Sukuseuran pinssejä ja pari vuotta aiemmin julkaistu sukuviiri olivat myynnissä juhlassa. Juhlakokouksessa oli mukana 75 sukuseuran jäsentä, joka oli suurin osanottajamäärä sukukokouksissa tähän mennessä.

Sukukirja oli hallituksessa varsin kova ponnistus, Ilmo teki paljon töitä kirjan eteen. Hallitus pysyi melkein samana jakson aikana.

Vuodet 2013–19: Hengenvetoa

10-vuotisjuhlan jälkeen hallituksessa oli selvästi havaittavissa hiukan hengenvetoa sukukirjaprojektin ja 10-vuotisjuhlan jälkeen. Tuntui, että jututkin lehteä varten olivat tiukemmassa. Sukulehteä alettiin julkaista harvemmin, joka toinen vuosi. Välissä jäsenille lähetettiin jäsenkirje, jossa tiedotettiin mm. tulevan kesän kokouksesta. Sukukirjaan tehtiin vuonna 2015 lisälehti, jossa oli lisäyksiä ja korjauksia sukupuuhun. Sukututkimuksessa siirryttiin nettipohjaiseen MyHeritage -ohjelmaan. Hallitus uudistui jonkin verran.

Vuodet 2019 - 23: Tulevaisuus pohdinnassa

Sirpa Pyyhtiä otti vetovastuu sukuseurasta puheenjohtajana Ilmon 13-vuotisen jakson jälkeen. Ilmo jättäytyi pois hallituksesta. Hallituksessa pohdittiin jatkaako sukuseura itsenäisenä vai olisiko järkevää yhdistyä toisten sukuseurojen kanssa Kuparsaarelaisten sukuseuraksi. Päätimme jatkaa toistaiseksi itsenäisenä.

Toiminnan suuntautuminen tulevaisuuteen muodostui keskeinen ajatukseksi. Suuntana voisi olla ”Karjalainen suku nyky-Suomessa”. Korona-vuodet vaikuttivat myös sukuseuran toimintaan oleellisesti. Vuoden 2020 sukukokous jäi väliin, joten 2021 kokouksessa käytiin kahden vuoden asiat läpi. Koko jakson ajan samana säilynyt hallitus siirtyi korona-aikana lähes täysin etäkokouskäytäntöön. Hallituksen keskeisimmiksi aiheiksi nousivat kesäkuussa Imatralla pidettävät sukuseuran 20-vuotisjuhlat ja sukulehden 20-vuotisjuhlanumeron kokoaminen ja julkaisu.

Kuvakertomus jatkuu...

PUHEEN–JOHTAJAT	Alku	Loppu	Vuosia
Reijo Orava	2002	2006	4
Ilmo Pyyhtiä	2006	2019	13
Sirpa Pyyhtiä	2019		4

HALLITUKSEN JÄSENET	Alku	Loppu	Hallitus-vuosia
Jarmo Pyyhtiä	2002		21
Kerttu Pyyhtiä	2002	2022	20
Marja-Leena Andersin	2004		19
Satu Putkisalo	2005		18
Sirpa Pyyhtiä	2005		18
Ilmo Pyyhtiä	2002	2019	17
Reijo Orava	2002		12
Marko Järvisalo	2012		11
Riitta Pyyhtiä	2005	2012	7
Timo Järvisalo	2005	2012	7
Ilkka Johansson	2013	2018	5
Tomi Pyyhtiä	2018		5
Aarne Pyyhtiä	2002	2006	4
Eila Liira	2019		4
Marja Lappi	2019		4
Hannele Porkka	2002	2005	3
Anneli Kesanto	2004	2007	3
Mikko Pyyhtiä	2016	2019	3
Sinikka Lehtovaara	2002	2004	2
Heimo Pyyhtiä	2002	2004	2
Heikki Suni	2002	2004	2
Yrjö Pyyhtiä	2004	2005	1
Jorma Raaska	2013	2014	1
Yhteensä 23			

Hallitus ... jatkuu

2020-luvulle tultaessa ainakin kuvaustyyli on muuttunut. Selfietyyppiset kuvat ovat normi ja etäkokoukset aiheuttavat haasteita kokoustapahtuman kuvalliseen taltiointiin.

Kuvissa oikealla kokous keväällä 2019 Riihimäen ABC:llä: Kuvan ottajana Marko Järvisalo ja kuvattavina Marja Leena Andersin, Mikko Pyyhtiä, puheenjohtaja Ilmo Pyyhtiä, Kerttu Pyyhtiä, Jarmo Pyyhtiä ja Reijo Orava.

Alla kuvassa vuonna 2019 hallitukseen valitut uudet kasvot ovat Tomi Pyyhtiä, Marja Lappi ja Eila Liira.

Kevättalvella 2022 hallitus kokoontui ns. hybridikokoukseen Eräsavulla Lopella. Marko Järvisalo kuvaa. Paikan päällä ovat: Reijo Orava, Jarmo Pyyhtiä, Marja Lappi, Marja-Leena Andersin ja Eila Liira.

Puheenjohtaja Sirpa Pyyntiä ja Satu Putkisalo osallistuivat etänä.

Sukuseura onnittelee

80 vuotta

Kesanto (os. Pyyhtiä) Seija Anneli
Hämeenlinna
17.8.1943 Antrea

Kuparinen Mikko Antero
Janakkala
14.9.1943 Antrea

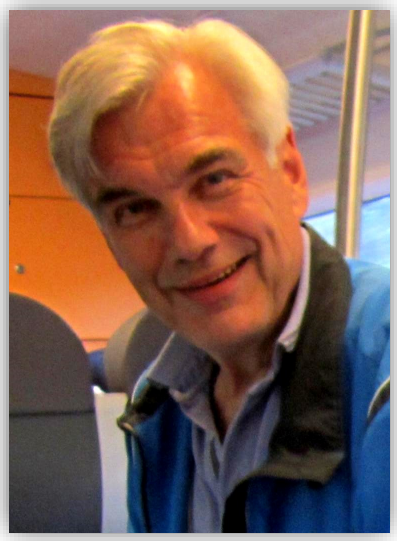

Liira Eila
Vantaa
22.12.1943 Joutseno

75 vuotta

Pyyhtiä Kari Erkki Uolevi
Turku
20.12.1947

Pyyhtiä Aarne
Kerava
18.4.1948

70 vuotta

Eckhardt Pirkko
Pori
22.3.1952 Hausjärvi

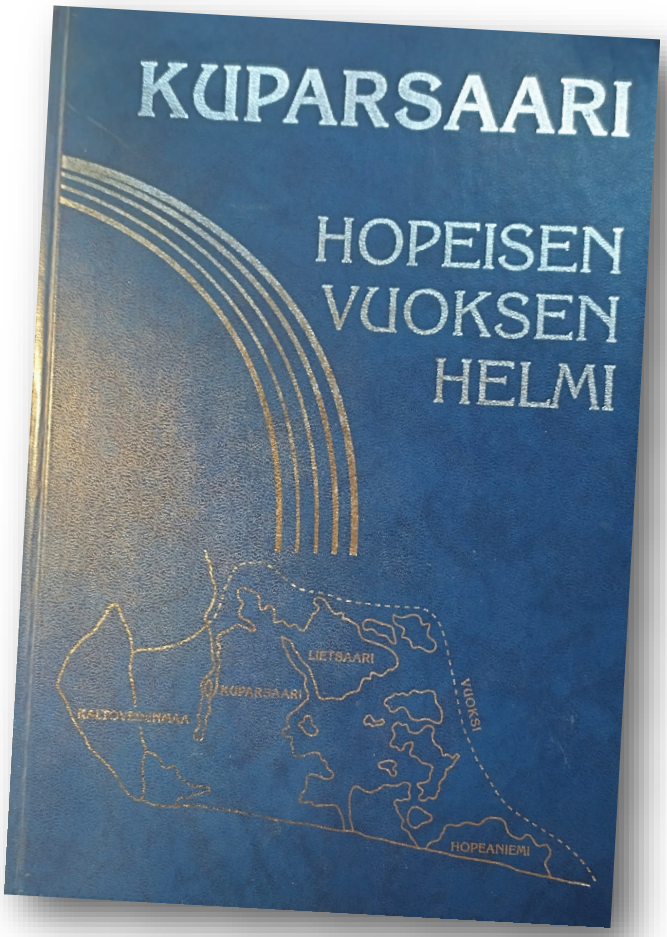
Orava Reijo Juhani
Nurmijärvi
29.12.1952 Loppi

Andersin Marja-Leena
Riihimäki
17.9.1953 Riihimäki

Pyyhtiän suku kirjoissa:

KUPARSAARI – HOPEISEN VUOKSEN HELMI

Kuparsaaren Nuorisoseura julkaisi 1997 kyläkirjan nimeltään Kuparsaari – Hopeisen Vuoksen helmi.

Teos täydentää hienosti sukuseuramme sukujulkaisua. Se kertoo yksityiskohtaista tietoa viime vuosisadan alkupuolella Kuparsaaressa asuneista ja sotaevakoiksi joutuneista sukulaisistamme.

Kirja perustuu enimmäkseen aikalaisten muisteloihin, joten se keskittyy sisällöltään ajallisesti 1900-luvun kolmeen ensimmäiseen vuosikymmeneen.

Kirjan tekijäluettelosta löytyy sukumme voimanainen, Kerttu Pyyhtiä. Hän oli yksi ja keskeinen kirjahakkeen ”liikkeelle laittajista” ja toteuttajista.

Kuparsaaressa perustettu ja Lopella toimintaansa sodan jälkeen jatkanut Kuparsaaren nuorisoseura oli 1990-luvun alussa käynnistänyt Kerttu Pyyhtiän aloitteesta toimintansa uudelleen parin hiljaisen vuosikymmenen jälkeen. Seura otti kohta tavoitteekseen kyläkirjan aikaansaamisen Kuparsaaresta. Näin se vastasi haasteeseen, jonka Vuoksen säätiö ja Antrean pitäjäseura olivat Antrean kyläkunnille heittäneet.

Kirja kattaa maantieteellisesti Kuparsaaren koulupiirin. Siihen kuuluivat keskuksena olleen Kuparsaaren lisäksi Hopeaniemen, Lietsaaren ja Kaltovedenmaan kylät.

Elämänkaari syntymästä hautaan

Kirjan alussa kuvataan tyypillinen kuparsaarelainen elämänkaari; syntymästä kuolemaan, pyhäkoulusta kansakouluun ja rippikoulusta naimisiin. Kuvitusta eri elämänvaiheista on saatu koottua uskomattoman paljon.

Talot ja omistajat

Kirjan talot-osiossa esitellään alueen talot, mökit ja kesähuvilat asukkaineen. Kansakoulu ja kylän arvostettu opettaja Selma Siltanen esitellään kylän taloesittelyssä ensimmäiseksi.

Kirjassa on myös talokohtaisia luetteloita henkilöistä, jotka ovat niissä asuneet. Henkilöluetteloissa vanhimpien henkilöiden syntymäajat ovat 1830-luvulta, mutta varsinaista tarkkaa ja kattavaa sukututkimusta kirjan tekijöillä ei ollut mahdollisuutta tehdä.

Taloja on kirjassa lueteltu 89. Tein kirjan tietojen perusteella pikaisen ja suuntaa antavan tutkielman talojen omistajien sukunimistä. Pyyhtiä niminen oli kirjattu isännäksi yhdeksässä talossa. Lisäksi oli seitsemän taloa, joissa emännän omaa sukua -nimi oli Pyyhtiä.

Eniten Kuparsaaressa oli Kuparisia, 20 talon isännäksi oli kirjattu Kuparinen. Toiseksi yleisin omistajan nimi oli Kemppi, neljässätoista talossa. Partaset jakoivat

Kirjan toimituskunta yhteiskuvassa: Martti Kemppi, Pertti Suni, Tuula Louhelainen, Lauri Kuparinen, Tuula Vasala, Seppo Kuparinen ja Kerttu Pyyhtiä. Kirja perustui monelta osin julkaisuhetkellä jo edesmenneiden Hilkka Kempin (1926-88) Antti Jaatisen (1899-1991) kirjallisiin tallenteisiin.

kolmossijan Pyyhtiöiden kanssa yhdeksällä maininnalla.

Pyyhtiän koko suvusta Kuparsaaressa asui kyläkirjan aikaikkunassa ja erityisesti 1930-luvulla ehkä vain vähemmistö. Pyyhtiöitä oli vuosien varrella muuttanut pois kylästä, kun pirtit ja viljelykset jäivät pieniksi. Laaja sukuhaara oli siirtynyt Joutsenoon jo 1769, jolloin iso veljessarja muutti Pyyhtiänmäeltä Hovin Kartanoon. 1900- luvun alkupuolella mm. Korkia-ahon Pyyhtiöiden veljessarjan hajaantui. Sukua siirtyi Viipuriin ja eri puolille Antreaa; Noskuaan, Maunuskalaan ja Saijalle ja Viipurin maalaiskunnan Suurperolle.

Elinkeinot, kauppa ja ammatit

Kuparsaaressa toimi yksi ”teollisuuslaitos”, Kuparsaaren kalkkitehdas, jonka omistaja oli suomenruotsalainen Antoniuksen perhe.

Kuparsaarelaisten elinkeinot saavat suuren huomion. Maanviljelys oli suurelta osin omavaraistaloutta, mutta maidon, lihan, viljan, perunan ja kasvisten myyntituotantoakin kylässä oli. Viipuri oli tärkeä markkina-alue. Kalastus antoi tärkeän ravintolähteen kotitalouksissa, mutta myös merkittävät sivutulot ahkerimmille kalamiehille.

Kylän kaupat ja kauppiaat saavat omat lukunsa. Kauppoja oli kaksi Hassiinmäen puoti ja Sunin kauppa. Parisniekat kiersivät ostamassa mm. lihakarjaa ja kulkukauppiaat kulkivat kylään myymässä tarvekaluja. Kuparsaaressa oli posti, mutta pankkia, kahvilaa tai parturia ei ollut. Niiden perään piti mennä Antrean kirkolla tai Viipuriin.

Kirjassa on myös luettelo eri ammattien taitajista. Nimikkeiden lista on mielenkiintoinen. Tavanomaisten seppä, ompelija tai tiilentekijä lisäksi huomion herättävät nimikkeet: hierojakuppari, lapsenpäästäjä, suoneniskijä ja ruumisarkun tekijä. Luettelosta ilmenee näiden ammattilaisten nimet, mutta tarkempaa kuvausta kirjaan ei ole mahtunut.

Kirjan kuvituksessa väki useimmiten poseeraa pyhäkamppeissa, mutta muutamia arkisempikin askareita on filmille tarttunut. Sonnanajotalkoot Korkia-Aholla 1930-luvulla. Kuvateksti kertoo osallistujien olevan Pyyhtiöitä ja Kuparisia.

Liikenne siirtyi laivoista linja-autoihin

Laivaliikenne Vuoksella oli vilkasta ja se oli elintärkeä kyläläisille. 1920-luvun loppuun asti laivat kulkivat kolme kertaa päivässä Antrean ja Kiviniemen väliä. Kehittyvä linja-autoliikenne söi kuitenkin laivaliikenteen kannattavuuden. Kun liikennöitsijä Matti Ruponen aloitti säännöllisen linja-autoliikenteen Kuparsaaren ja Viipurin välillä 1935, supistui laivaliikenne niin, että Vuoksella seilasi enää yksi matkustajalaiva, Koivisto. Sen taival päättyi sotavuonna 1941, kun se räjäytettiin ja upposi.

Neljän neidon tai rouvan 1920-luvulla otetun kuvan tekstistä löytyvät yleisimmät Kuparsaaren sukunimet.

Tytöt käsikkäin vas. Tyyne Jaatinen (Koljonen) Kokkolan puvussa, Aina Pyyhtiä (Kemppi), Hilma Kemppi (Kuparinen), Aina Pyyhtiä (Suni) Sääksmäen puvussa.

Vireää yhdistystoimintaa.

Nuorisoseuraliikkeen perusajatus oli sivistää nuorison ajanviettotapoja ja johdattaa heitä kulttuuririentojen pariin Kuparsaareen Nuorisoseura perustettiin vuonna 1909. Näytelmä-, kansantanhu- ja opintokerho sekä laulukoro olivat sen toimintaryhmiä. Myös yleisurheilu ja hiihto kuuluivat ohjelmaan. Kuparsaaren nuorisoseura siirtyi evakkoon ja jatkaa toimintaansa Lopella edelleen.

Urheilu oli Antreassa nk. kansanurheilua. Varsinainen urheiluseuratoiminta ja kilpaurheilu pitäjätasolla eri lajeissa alkoi, kun Antrean nuorisoseurat perustivat yhteisen urheiluliiton vuonna 1912. Antrean Esa perustettiin vuonna 1926 ja kuparsaarelaiset alkoivat kulkea myös sen harjoituksissa ja kilpailuissa.

Antrean Marttayhdistys perustettiin 1909 ja sen toiminnassa oli mukana alusta asti kuparsaarelaisia. Suomen itsenäistymisen jälkeen alettiin Antreassa perustaa Marttojen kyläkerhoja. Antreaan sellainen perustettiin vuonna 1923 ja neljä vuotta myöhemmin se rekisteröitiin omaksi yhdistyksekseen. Martat tekivät tärkeää neuvonta työtä ylikuormitettujen suurperheiden emäntien arjen helpottamisesi. Kuparsaarelaisten Marttatoiminta jatkui evakossa jo sodan aikana ja vakiintui sodan jälkeen Lopelle, missä se jatkaa, tosin nimensä, muuttaneena edelleen toimintansa.

Suomen itsenäistyttyä perustettiin suojeluskunnan osasto Antreaan. Kuparsaaressa toimi sen paikallisosto, jolla oli ampumarata Lietsaaressa. Suojelukunta aktivoit myös urheilutoimintaa erityisesti hiihtokilpailuita järjestämällä.

Peltolanniemen Anttilan jälkikasvua kotitalon raunioilla vuonna 1996. Lauri, Risto ja Kerttu Pyyhtiä sekä Maija Orava, Elli Hakala ja Annikki Uurala. Sisarukset Risto, Kerttu ja Annikki ovat Jussi Pyyhtiän lapsia. Heidän serkkunsa Lauri, Elli ja Maija taas Antti Pyyhtiän perillisiä. Veljekset asuivat yhteistaloudessa Kuparsaaren Anttilassa. Serkukset ovat Annikkia lukuun ottamatta jo edesmenneitä.

Kirjahankeen jälkeen Kuparsaaren nuorisoseura julkaisi myös kartan kotiseutumatkaajien oppaaksi. Karttaan on merkitty kylän talot ja niiden omistajien nimet talvisotaa edeltäneeltä ajalta. Tästä tuotoksesta on edelleen painosta jäljellä.

Kuparsaari sodissa

Kirjan loppupuolella kuvataan asiantuntevasti Kuparsaarta liikuttaneet 1900 luvun sotatoimet: Vapaussota, Talvisota ja Jatkosota.

VKT-linja eli Viipuri-Kuparsaari-Taipale oli kivenkova puolustuslinja, jolle Neuvostoliiton suurhyökkäys onnistuttiin torjumaan kesällä 1944. Asiantuntijoiden historiaosuutta täydentävät veteraanien omakohtaiset sotakertomukset ja liikuttava tarinat lasten ja nuorten evakkoretkistä.

Muistojemme kylä

Muistojemme kylät osassa on useiden eri henkilöiden muistoja lapsuuden kotikyläst. Tyylilajeina ovat sekä runo että proosa.

Kirja päättyy 1990 luvulle, kun useat eri kirjoittajat kuvaavat tunteitaan ja kokemuksiaan saadessaan taas palata kotiseutumatkalle kotitalon kivijalkojen ääreen.

Teksti: Reijo Orava
Kuvat kopioita kyläkirjasta

"Aristaak sitä viel siu kulkkujais?"

Kuparsaarelaisii murresannoi ja kaskuja on kirjaan koottu näyttävä otos. Mitä tuo väliotsikko tarkoittaa tai mitä on "hotelu"? Siihen löytyy vastaus kirjan murresanastosta, johon on koottu yli 200 kylässä käytettyä murresanaa.

Sattuuko kurkkuusi vielä? Kärpäsen hätistely. Siinä vastaukset.

KUPARSAARI – UNTAKO VAI TOTTA

Kuparsaari, olet paikallasi niin kuin
Luojan pyhä puisto.
Mieleen on jäänyt niin kaunis muisto.
Kesäillan hiljaisuus ja rauha lepää
kylän yllä.
Untako, vai totta, kyllä.

Hiljainen on kylätie vaan kulkijansa
se kotiin vie.
Puiden oksat sen ylle kaartuu,
niin tuttu tie kun eessä avartuu.
Kukkanurmelles sun lapses astuu,
silmäkulma kyynelistä kastuu.

Päivänkakkarat ja sinikellot peittää
pellon sarkaa,
jossa ennen kasvoi viljaa satoisaa
ja sankkaa.
Koivupuut ja pajupuskat
nähneet ovat pellon tuskat.

Vuoksen pinta niin tyynenä päilyy
rantakaislat vain hiljaa häilyy.
Valkorunkokoivut nyt rantojasi saartaa.
Niissä sadat linnut, satakielet laulaa.

Kuuntele veli, kuule, mikä soitto
Olis' niin kuin uuden huomenen koitto.

Istun portaille kotini raunioiden
leikkipaikat näen läpi kyynelten.
Täällä lapsuuteni maassa
kukkia poimin nyt kotihaassa.
Juoksen polkua kohti kotirantaa.
jossa lapsena tehtiin kakkuja santaan.

Kuljen taas ylös mäkeä
oli sauna ja kellari tässä.
Tasainen kallio huoneen päässä.
Siinä istuimme lapsena monta kesää
katselimme kun pääskyt rakensi pesää.

Kotimäeltä vielä mansikat poimin
kutoen muistojen kangasta
kultaisin loimin.
Kotikyläni jätän hiljaisin mielin.
Kiitos kohoaa Luojalle herkin kielin.
Ei mitään ihanampaa, suurta,
kun koskettaa saa synnyinmaansa juurta.

Ensimmäinen käynti kylässä juhannuksena 1983

Kerttu Pyyhtiä

Kotikylä kirjallisuudessa: KUPARSAARE ANTTI

Etsin netistä: Kuparsaari kirjallisuudessa. Hakutulokseksi sain muun muassa näytelmän, joka on esitetty myös kuunnelmana.

Kersti Bergroth on kirjoittanut kolminäytöksisen näytelmän nimeltään "Kuparsaare Antti".

Näytelmä kantaesitys on pidetty vuonna 1956 Helsingin Kansanteatterissa. Näytelmän tekijänoikeuksia valvoo Suomen näytelmäkirjailijaliitto - Finlands dramatikerförbund ry.

Sähköpostitiedusteluuni vastattiin pikaisesti ja sain tekstin luettavakseni. Tekstin luovuttaminen toiselle henkilölle tai järjestölle on kielletty. Sovimme, että saan kertoa näytelmän/kuunnelman olemassaolosta ja saan siteerata kaksi vuorosanaa. Mikäli suurempi kiinnostus herää, sovitaan jatkosta sitten. Kuunnelmaa voisi tiedustella Ylen arkistostakin.

Henkilöt tarinassa ovat:

- Kuparsaare Antti, nuori isäntä
- hänen äitinsä, emäntä
- Liena, orpotyttö, jota isoisä kasvattaa ja joka pestataan Kuparsaare Antin taloon piiaksi
- Iisakki, Lienan isoisä
- Hovi Hanna, rikkaan talon tytär
- Lyyti, hieroja ja
- Juhkom, renki

Kersti Bergroth (1886 –1975)
Kuva vuodelta 1960 (Wikipedia)

En lähtenyt vertailemaan, löytyisivätkö kyseiset henkilöt sukutauluistamme. Muutamia kylän henkilöitä mainittiin myös sukunimeltä, mutta Pyyhtiä-nimeä ei esiintynyt.

Tarina lienee fiktiivinen, mutta kertoo kuitenkin menneiden aikojen elosta ja arjesta uskottavasti. Tekstin pituus on 66 konekirjoitettua sivua. Vuorosanat on kirjoitettu Karjalan murteella. Tarina yllätti useilla juonenkäänteillään.

Kuparsaare Antti on pitäjän tavoitelluimpia poikamiehiä ja ohessa Lienan repliikki, vastaus tiedusteluun, miltä Lienasta tuntuu, pannooko pahasti, katsella piikana Antti-isännän riiausta. Liena vastaa:

- "Ei paa, ku miust on nii lope miellyttävvää ku mie saan yle aikaa nähä mite hää tulloo ja männöö ja kuulla ku hää haastaa. Ni häne näkemisesä on niiko virvotus ikkää. Ett oha se nii suur ratto, ett ehä mie mitekää jaksais sen enemmä rattoo kärsiikkää. Mie jos oisi Hanna, mie jos oisi Anti morsei, ni en mie vissii jaksas ellää, mie mänisi vällee rikki nii paljost ilost."

Elämä on arkista puurtamista, työtä riittää aamusta iltaan. Puhdetöinä paikkaillaan saappaita ja punotaan koreja. Kovin luterilainen ilmapiiri vallitsee, laiskuus on syntiä.

Jumalan läsnäolo ja synnintunto tulevat vahvasti esiin seuraavassa otteessa, lisakin repliikissä:

- "En mie tiiä. Mutt tää on niiko varotussana meill, ett ei myö täss ajateltu oikiast, ei myö ajateltu Sana mukasest. Ei synny käyä tuomissemmaa kettää olentoo, niiko tätä Hannaakaa, vaikk ett täll on nii vilune luonto. Olkoo hä urakall omass olossaa. Eikä siu synny käyä lohkasemmaa irti Anttii morseimestaa. Ett en mie tiiä kui miekii nyrjähi nii syntiseks, ett mie senko riemasteli ett tää Hanna hylkäytyy ja mää tiiä ni Antti valikoi siut emännäksee. Ett ei pitäs olla miu ikävuuellai nii järetö."

Näytelmä ei ole pelkästään rakkaustarina, kuten näistä kahdesta repliikistä voisi kuvitella. Vuokranmaksu ja velkojen hoito näyttävät olevan ihmisten suurimpia huolia vuosikymmenistä ja -sadoista toiseen. Tunnelma vaihtuu nopeastikin riemusta suruun, pelosta iloon. Elämään suhtaudutaan kuitenkin luottavaisesti, että asiat järjestyvät.

Tutustuin näytelmään myös Wikipediassa:

https://fi.wikipedia.org/wiki/Kersti_Bergroth
https://fi.wikipedia.org/wiki/Helsingin_Kansanteatteri

Satu Putkisalo

Pyyhtiän suku kirjoissa:
SIIRTOKARJALAISTEN TIE

PYYHTIÄ, ESA
vanhempi konstaapeli, synt. 12. 6. -12 Antreassa. Puol. Lempi o.s. Inna, rouva, synt. 22. 3. -09 Valkjärvellä. Lapset: Ritva -40 Mikkeli, Osmo Juhani -43 Perniö. Asuinp. Karjalassa: Vuoksenranta, Sintola -39. Muut asuinp.: Kurikka 39—40, Mikkeli, Lahti, Perniö, Karuna, Sauvo 45—. Pyyhtiöillä on 7,5 ha:n suuruinen maapaikka, lisäksi heillä on oma kesämökki. Esa Pyyhtiä on kersantti ja palveli talvisodassa Viipurin PionP:ssa ja jatkosodassa IIIAK:ssa. Hän kuuluu Karjalaseuran johtokuntaan, Reservialiupseerien johtokuntaan ja Kansallisseuraan. Hän on innokas kalamies sekä metsälläkävijä, lisäksi hän harrastaa urheiluammuntaa. Rouvan vapaa-ajat kuluvat käsitöiden parissa.

Elokuussa 1968 tehtiin Karjalan Liiton ja kustannusyhtiö Nyky-Karjala Oy:n kesken rohkea päätös koota siirtokarjalaisia koskevat tiedot suureen aikalaiskirjaan. Tämä valtava yritys vaati pääomia, laajan kenttäorganisaation, kiinteän yhteistoiminnan liiton ja kustannusyhtiön kesken sekä karjalaisen väestön täydellisen kannatuksen, jotta hanke voi kaikessa laajuudessaan onnistua.

Kahden vuoden työn tuloksena syntyi neliosainen teos Siirtokarjalaisten tie, joka sisältää henkilötiedot elämänvaiheineen noin 140 000 Karjalasta siirtyneestä henkilöstä. Ensimmäisessä osassa ovat kaikki Länsi-Suomen alueelle siirtyneet karjalaiset, toisessa osassa etelärannikolla asuvat. Kolmas osa peittää kapeahkon kaistaleen Lahden korkeudelta itärajalle saakka ja neljäs osa kattaa koko muun Suomen.

Henkilöryhmitys on tehty siten, että teoksessa mukana olevat ovat saaneet paikkansa aakkosjärjestyksessä vuosien 1968 – 1970 asuinkuntiensa mukaan. Myös kunnat on ryhmitelty aakkosjärjestykseen.

Tästä kirjasarjasta voi siis löytää vanhempiensa ja esivanhempiensa sekä sukulaistensa tietoja ja kuvia.

Kirjasarjan ensimmäisessä osassa on lueteltu heimokirjallisuusluettelo otsikoilla Pitäjä- ja kaupunkikirjat, Kihlakuntahistoriat, Muut historia- ja muistelmateokset sekä Kuvateokset.

Niistä voi löytyä tietoja ja kuvia myös Pyyhtiöistä. Oheisissa kuvissa pari Siirtokarjalaisten tie -kirjasarjasta löytyvää kertomusta Pyyhtiän perheistä.

Satu Putkisalo

Kustantaja Nyky-Karjala Oy Turku,
Painopaikka Polytypos Turku 1970

Onni Pyyhtiä

PYYHTIÄ, ONNI EDVARD
myymälänhoitaja, synt. 18. 9. -1900 Antreassa. Puol. Olga o.s. Kuparinen, rouva, synt. 13. 10. 1900 Antreassa. Kuoll. -68 Hyvinkäällä. Lapset: Ebba Signe Sinikka -27 Äyräpää, Seppo Kullervo -37 Vuoksenranta. Asuinp. Karjalassa: Antrea -25, Äyräpää 25—28, Vuoksenranta 28—37, Viipurin mlk. 37—39, 42—44. Muut asuinp.: Jämsä 39—40, Lapua 40—42, Lavia -44, Muurla 44—45, Mäntsälä 45—51, Vihti, Ojakkala 51—52, Hyvinkää 52—. Pyyhtiät asuvat omakotitalossa. Onni Pyyhtiä on käynyt kauppakoulun Viipurissa. Hän on sotilasarvoltaan vääpeli ja palvellut talvisodassa 4.Pr:ssa ja jatkosodassa vapaaehtoisena JvKoulK 11:ssä ja 17:ssä. Hänelle on myönnetty Vs mm, K-Kann mr, Ts mm ja Js mm. Pyyhtiä kuuluu Hyvinkään Pienkiinteistöjen Yhdistykseen, jossa on toiminut sihteerinä ja rahastonhoitajana sekä kotipihatoimikunnan arvostelulautakuntaan. Hän kuului Karjalassa nuorisoseuraan ja Suojeluskuntaan. Pyyhtiälle on myonnetty SOK:n 25-vuotismerkki. Vapaa-aikansa hän viettää kalastellen ja kirjallisuuden parissa.

Pyyhtiän suku kirjoissa:
SUOKUMAA-LIPIÄLÄ KYLÄKIRJA

Tulentallojain Tarinoita XX Joutsenon kotiseutuyhdistys ry. Pertti Vuori, julkaistu 2017, Saimaprint Oy

Joutsenon kotiseutuyhdistyksen julkaisussa kerrotaan Suokumaan kylän historiaa. Joutsenon pitäjä itsenäistyi vuonna 1639. Aikaisemmin kylä kuului Jääskeen. Historia-osio esittelee kylän varhaista asutusta, sotavuosia ja kertoo tarinoita kylän kansanparantajasta ja yrittäjistä. Kylän jokaisesta talosta on kirjassa pari kuvaa sekä lyhyt esittely talon asukkaista.

Pyyhtiöiden koteina kirjan julkaisuvuonna toimi kolme tilaa tai taloa. Sittemmin näistä kaksi on vaihtanut omistajaa. Edelleen useammassakin talossa asustaa Kuparsaaren Pyyhtiät -sukukirjastakin löytyviä henkilöitä.

Satu Putkisalo

Kyläkirja on myynnissä sukutapaamisessa Imatralla.

HINTA 15 €

NYT SUKUKIRJA TAI STANDAARI LAHJAKSI

Tilaukset sähköpostitse Jarmo Pyyhtiältä:
jarmo.pyyhtia@kolumbus.fi
fi.

HINNAT

STANDAARI 42 €

SUKUKIRJA 30 €
+ LÄHETYSKULUT NOIN 12 €

Tilaa nyt. Saat mukaasi sukukokouksesta ilman lähetyskuluja

Joutsenon Pyyhtiät
KUUDEN VELJEKSEN JÄLKELÄISIÄ

Suvussamme on kulkenut tieto, että esi-isämme ovat lähtöisin Antrean Kuparsaaresta. Oltiin myös sitä mieltä, että muut Joutsenossa asuvat Pyyhtiät eivät ole meille mitään sukua. Sukututkimus paljasti, että ensimmäinen tieto piti paikkansa, toinen ei. Meillä kaikilla on yhteinen esi-isä 250 vuoden takaa.

Antrean Kuparsaaressa asuvan Pietari Pietarinpoika Pyhtiän 6 poikaa muuttivat Joutsenon Suokumaalle vuonna 1769. Tämän ajan olen päätellyt lasten syntymäaikojen ja – paikkojen perusteella.

"Kuusi Pyyhtiän veljestä muutti Kuparsaaresta Joutsenoon Suokumaan hoviin noin vuonna 1770. Tila oli jäänyt autioksi Ison vihan jälkeen, kun ruotsalaiset omistajat eivät pitäneet rajan läheisyydestä. Vain yksi veljessarjasta, Juhani, jäi Antreaan"

Veljekset olivat:

Antti	s. 1720
Pekka	1723
Yrjö	1729
Matti	1733
Tuomas	1737
Esko	1741

He kaikki olivat avioituneet jo Antreassa asuessaan. Veljekset perheineen asuivat yhteistaloudessa, joka kirkonkirjoissa kulkee nimellä Suokumaa Gård tai Suokumaa Hof, eli Suokumaan tila, hovi, kartano.

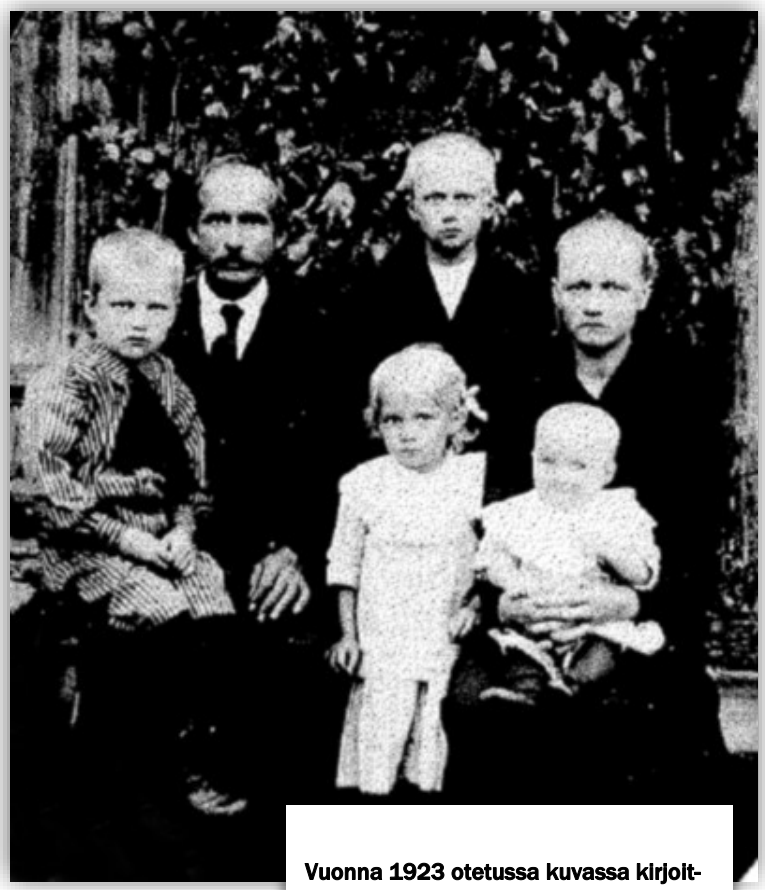
Talo oli varsin vauras ja väki ahkeraa. Vuonna 1815 Johan Stichaeus teki virka- ja tarkastusmatkan Joutsenoon ja näkemänsä perusteella päätyi anomaan Keisarilliselta Suomen Talousseuralta huomionosoitusta Pyyhtiöiden tilalle. Palkintojen jako oli Talousseuran eräs tapa parantaa maanviljelyksen tilaa, mutta aivan pienistä ansioista niitä ei jaettu.

Stichaeuksen perusteluissa kuvataan, miten esimerkillisellä ja kiitettävällä tavalla tila on saatettu sellaiseen kuntoon, että sen vertaista saa turhaan hakea muualta Viipurin läänistä.

Isäntänä oli tuolloin Antti Pietarin poika, joka oli ollut isäntänä 1794 alkaen edeltäjänsä sairastuttua. Alamaisen muistiossa esitetään, että mikäli Keisarillinen Suomen Talousseura katsoo palkinnon myöntämisen oikeutetuksi, myönnettäisiin isännälle mitali rinnassa kannettavaksi ja kumppaneille hopeapikari "sopivalla kirjoituksella" yhteisesti osoitetusta ahkeruudesta.

Sen jälkeen selvitetään tilan omaisuus:

- 2 tupaa, joista toinen 15 vuotta vanha ja nurkkien sisäpuolelta 6 syltä neliössä eli noin 114 neliömetriä
- 2 riihtä
- uusi sauna
- 24 kpl vilja- ja vaateaittoja, joista 12 aivan uusia ja hyvin sisustettuja
- vanhan myllyn lisäksi rakennettu uusi kotitarvikemylly varustettuna kivipadolla
- uusi paja
- muita vanhempia rakennuksia

Vuonna 1923 otetussa kuvassa kirjoittajan isovanhemmat Juho Juhonpoika Pyyhtiä (1885-1940) ja Maria os. Rautio (1889-1966) Lapset: takana Soini (1913-1993), isän sylissä Martti (1917-1961) keskellä kirjoittajan äiti Aura (1919-1990) ja äidin sylissä Hilkka (s. 1922). Perheeseen syntyi yhteensä seitsemän lasta, joista kolme kuoli pieninä. ***(Kuva Marjon perhearkistosta)***

Maatalouden harjoittamista varten tilalla oli avointa peltoa noin 20 hehtaaria, jota viljeltiin 3 vuorossa siten, että kolmasosa oli aina kesantona. Lisäksi oli 1,7 hehtaaria ohrapeltoa.

Eläimiä oli 12 hevosta, 33 "kytkettyä nautaa" ja 25 lammasta.

Suurimmaksi ansioksi luettiin peltojen ja niittyjen raivaus. Katsastuspöytäkirjan mukaan Antin aikana uutta peltoa raivattiin reilu 6 hehtaaria ja uutta niittyä "kovaan maahan ja suohon" 18 hehtaaria. Lisäksi kaivettiin uutta pelto-ojaa 6400 m , tehtiin uutta kiviaitaa lähes 200 m ja kuivattiin uutta maata kolmesta rämeestä ja lammesta. [1,2]

Muurainsuon kuivaamisesta olen kuullut, että isännät poistivat esteenä olevan kallion polttamalla sen päällä tulta ja kaatamalla vettä päälle, jolloin kallio halkesi ja vesi voitiin johdattaa suolta pois.

Yhteensä urakka vaati – rakennusten teko pois luettuna – 5000 miestyöpäivää.

Anomuksen lopuksi Joutsenon kirkkoherra Gustaf Adolf Brunou todistaa, että Antti Pietarinpoika Pyyhtiä on hyvämaineinen , puhdas ja turmeltumaton talonpoika sekä hallitsee pientä 44 hengen (26 työkykyistä ja 18 työkyvytöntä) muodostamaa yhteiskuntaa patriarkaalisella arvokkuudella. Samanlaista on myös koko hänen talonväkensä.

Pitäjänkokous käsitteli asiaa syyskuussa runsaslukuisen yleisön läsnä ollessa. Kenelläkään ei ollut huomauttamista. Tosin

Tuolla sähköpylvään paikkeilla sijaitsi Suokumaan Hovin päärakennus, näytti Eino Pitkänen vuonna 2005 sukumme vieraillessa Hovin tilalla. Nykyisin tilalla asuu Ritva Lassila (os. Pyyhtiä).

”Suvun nimi oli 1500-luvulla Pyhtiaine. 1600- ja 1700 –luvuilla käytettiin muotoa Pyhtiä tai Pyyhtiä , mutta 1800-luvulla nimi vakiintui muotoon Pyyhtiä”

Pyyhtiän yhtiömies soiden laskussa – Hietanen nimeltään – väitti, etteivät muutamat suot tulisi olemaan suureksikaan hyödyksi.

Seuraavana vuonna Keisarillinen Suomen Talousseura palkitsi isännän ja alaiset mitalilla ja hopeapikarilla.[1]

Vielä 1820-luvulla Joutsenon Suokumaalla eli Pyyhtiöiden suurperhe, johon kuului 50 henkeä jossa 9 avioparia.[1]

ISOJAKO

Joutsenossa suoritettiin isojako vuonna 1846-1849.

Vuonna 1846 Pyyhtiän tilan koko oli 784 hehtaaria, josta viljeltyä maata 115.8 hehtaaria, viljelykelpoista maata ja metsämaata 654.8 hehtaaria ja joutomaata 13.8 hehtaaria.

Vuonna 1849 tila halottiin 7 osaan . Viiden veljeksen perilliset saivat omat tiluksensa ja 2 osaa meni Laihia-nimisille.[3] Heitä en ole pystynyt liittämään sukuun.

Osa tiluksista on edelleen perillisten hallussa, osa on siirtynyt vieraiden omistukseen. Vielä 1950-luvulla Suokumaalla oli ainakin 6 Pyyhtiän tilaa, mutta nyt on vähemmän.

SUKUHISTORIASTA

Pyyhtiän sukunimi esiintyy ensimmäisen kerran maakirjoissa vuonna 1549.[1]

Nimen alkuperästä ei ole varmaa tietoa, mutta jotkut sukunimikirjat arvelevat sen juontavan sanoista pyhä, pyhittää.

Kuparsaaren ja Suokumaan kylän nimet esiintyvät ensimmäisen kerran vuonna 1544.[1]

Suvussa lapsikuolleisuus on ollut suuri. Ei ole harvinaista, että yli puolet lapsista menehtyi pienenä.

Myös monet äidit kuolivat nuorina esim. synnytyksiin. Suurperheen etuna on ollut se, että orvotkin ovat tulleet hoidetuiksi.

On myös monta perhettä, joissa isät ovat kuolleet jo ennen nuorimmaisen syntymää. Joitakin hyvin iäkkäitäkin löytyy sen ajan tilastoihin nähden.

Eri sukuhaarojen kesken tehtiin lukuisia naimakauppoja

Sukututkimusta on helpottanut se, että 1700-1800-luvuilla liikkuvuutta on ollut vähän, koska esi-isät ovat olleet maanviljelijöitä. 1900-luvulla muuttoliike on kiihtynyt ja myös Joutsenon Pyyhtiöitä löytyy ympäri Suomea ja ulkomailta.

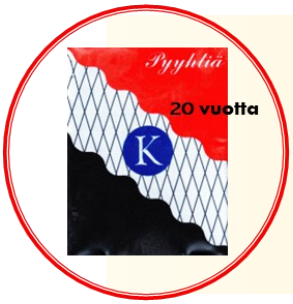
Sukututkimuksen yhtenä vaikeutena on ollut tapa käyttää samoja etunimiä sukupolvesta ja sukuhaarasta toiseen: Antti, Matti, Tuomas ja Pekka. On vaikea tietää kuka Antti Antinpoika on nainut kenetkin ja tässä piilee suuri virhemahdollisuus.

Lisäksi osa Joutsenon kirkonkirjoista on tuhoutunut kirkon ja pappilan tulipaloissa.

Sukututkimus jatkuu. Vielä on moni asia selvittämättä ja virheellisyyksiäkin voi esiintyä. Viimeisestä sadasta vuodesta ulkopuolinen tutkija ei saa tietoa asiakirjoista, joten se alue pitää jokaisen sukuhaaran selvittää itse. Lisäksi perimätiedon ja muistojen tallettaminen on ensiarvoisen tärkeää.

Marjo Tanninen
Kuvat: Reijo Orava

Lähteet:
1. Jääsken Kihlakunnan historia
2. Kopiot vanhoista asiakirjoista. Kouvolan maanmittaustoimiston arkisto

Marjo Tanninen on Joutsenoon muuttaneista veljeksistä Yrjön sukuhaaraa seitsemännessä sukupolvessa. Tämä hänen kirjoittamansa juttu julkaistiin ensimmäisen kerran sukulehdessämme vuonna 2006.

Pyyhtiät Joutsenossa:

MAANVILJELYSTÄ JA KEISARILLISIA TUNNUSTUKSIA

Elvi Pyyhtiä (os.: Nihtinen) kädessään Keisarillisen Suomen Talousseuran suvulle myöntämä hopeinen palkintopikari. (*Kuva: Reijo Orava*)

”Keisarillisen Suomen Talousseura myönsi vuonna 1815 Antti Pietarinpoika Pyhtiälle apulaisineen hopeapikarin palkinnoksi hänen uudisviljelyansioistaan.”

Vuonna 1815 myönsi Keisarillisen Suomen Talousseura Antti Pietarinpoika Pyhtiälle apulaisineen hopeapikarin palkinnoksi hänen uudisviljelyansioistaan. Kyseinen pikari oli nähtävillä kesällä 2005 tehdyllä retkellä Suokumaalla. Palkinnon myöntämiseen johtaneessa katselmuskirjassa, joka on päivätty 23.9.1815, mainitaan myös myllyrakennelma seuraavin sanoin:

Vanhan myllyn lisäksi on rakennettu uusi kotitarvemylly varustettuna kivipadolla, 15 syltä pitkä, 3 ½ kyynärää korkea ja 4 kyynärää leveä, mikä kivimuuri tässä vain huomioidaan ja arvioidaan seuraavasti päivätöitä 252 ja pankin assignaatioita 189,00.

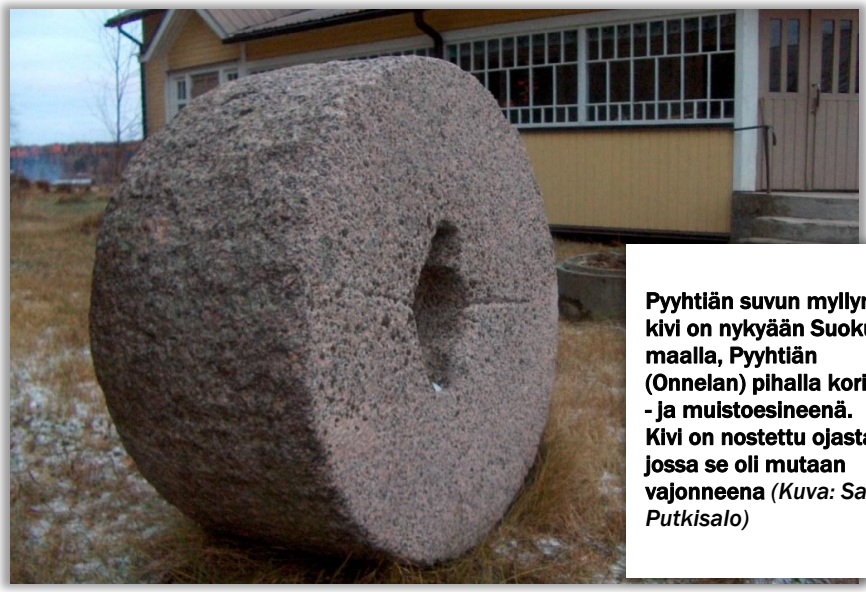
Kyseisen myllyn kivi on nykyään Suokumaalla, Pyyhtiän (Onnelan) pihalla koristeja muistoesineenä. Kivi on nostettu ojasta, jossa se oli mutaan vajonneena.

Em. Antin jälkeläisistä myös Lallomäen Antti harjoitti maanviljelystä ammattinaan. Hän oli ensin Joutsenon pappilassa pehtoorina, sitten Tohmajärvellä Pekkulan kartanon pehtoorina, jonka jälkeen Suitian kartanossa Siuntiossa (nykyisin valtion tutkimustila) ja viimeksi Pulsan maatalousoppilaitoksen tilan pitäjänä. Tämän jälkeen hän palasi Suokumaalla kotitilalleen isännäksi veljensä Tuomaksen kuoltua.

Itse muistan lapsuudestani, miten mukavaa oli vierailla naapureissa, Pyyhtiöillä. Lallomäen Ukista muistan, miten hän istui kiikkustuolissa ja sanoi: ”Tules tuohon polvelle kiikkumaan”. Kun sitten istuin hänen polvellaan, kiusoitteli hän istuttavansa parransiemeniä sormineen minun leukaani omasta harmaasta parrastaan. Sitten hänellä oli tapana sanoa vaimolleen Edlalle, että haepas mamikka kammarista karamellia.

POSTIA ANTTI PYYHTIÄLLE

Olen kuullut kerrottavan, miten Onnelan ja Lallomäen isännät joutuivat aika ajoin kokoontumaan yhteiselle postilaatikolle, kun tuli virallinen kirje, jossa oli saajana Antti Pyyhtiä. Oli nimittäin molemmissa taloissa sekä isä- että poika-Antit. Tällaiset kirjeet sitten avattiin yhdessä, jotta voitiin todeta kenelle neljästä Antista posti kuului.

Pyyhtiän suvun myllyn kivi on nykyään Suokumaalla, Pyyhtiän (Onnelan) pihalla koriste - ja muistoesineenä. Kivi on nostettu ojasta, jossa se oli mutaan vajonneena (*Kuva: Satu Putkisalo*)

PERUNKIRJA

Peltolassa Pyyhtiällä on tallessa 17.4.1900 päivätty perunkirja, jossa selvitetään Pärtty Heikinpoika Pyyhtiän omaisuus.

Kyseessä on 1/15 perintötilasta nro 1. Omaisuus koostui mm. seuraavista tavaroista sen ajan kirjoitusasua lainaten:

Rautakaluja: 1 halkosaha, 1 rautalapio, 1 vanha kirves, 1 vanha lantahanko, 2 haahlat, 2 viikatetta, 2 sirppiä, 1 kohvin poltin, 1 piejin rauta.

Listattuna oli tavaroita otsikoilla malmia, ajo ja työkaluja, savi, posliini ja lasikaluja (mm. 2 talterikkiä), kotielukoita, puuastioita, joista mainittakoon juoma tynnör, taikina, juomatiinu, maitopytty, juoma lasku, raanta ja ämpäri.

Lisäksi oli kupari ja läkkikaluja sekä Sen vainaan vaatteet, mm. sarkapalttu.

Tarvitsin äitini apua tulkkauksessa, esimerkiksi haahlat ovat rautakoukut, joilla ripustetaan pata tulen ylle. Raanta puolestaan on lypsyämpäri, jossa on kaatonokka varustettuna sihdillä. Lueteltuna oli miehen koko omaisuus mukaan luettuna ammatin harjoittamiseen tarvittavat välineet.

"Kylässä oli neljä Antti Pyyhtiää. Viralliset kirjeet piti avata yhdessä ja selvittää sisällöstä, kenelle se oli tarkoitettu."

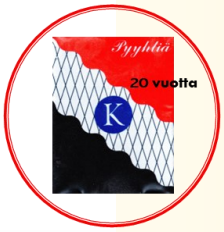
Lista olisi moninkertainen, jos lueteltaisiin nykypäivänä kenen tahansa tavarat. Talo ja maata jäi myös sekä talon rakentamisesta aiheutuneita velkoja.

Leskelle jäi myös alaikäiset lapset holhottavaksi. Leski, Margetta, oli kuitenkin sisukas nainen. Eräänä talvena oli niin paljon lunta, että hevoset eivät voineet vetää rekeä. Kotoa olivat lehmiltä heinät loppu, kauempana pellolla olevassa ladossa niitä kyllä oli. Ei auttanut Margetalle muu, kuin vetää metsän halki, mäen yli vesikelkalla heiniä kotiin. Matkaa kertyi toista kilometriä suuntaansa.

Satu Putkisalo

1940-luvun loppupuolella otetussa kuvassa edessä vasemmalla Margetta Pyyhtiä (1875—1952) vieressään poikansa Heikki Pyyhtiä (1895–1963) ja Heikin poika Eero Pyyhtiä. Takarivissä vas. Antti Pyyhtiä, Heikin tytär Helli Pyyhtiä, Heikin vaimo Aino Pyyhtiä, tytär Liisi Pyyhtiä ja Pentti Nihtinen ***(Kuva sukuarkistosta)***

Satu Putkisalo kirjoitti tämän jutun vuoden 2006 sukulehteen. Julkaisemme sen nyt uudelleen juhlalehdessä, koska se avaa mielenkiintoisella tavalla Pyyhtiöiden historiaa Joutsenossa.

Satu Putkisalo kertoi kesällä 2005 sukujuhlassa värikkäästi Joutsenon Suokumaan Pyyhtiöiden elämästä. Satu on Joutsenoon muuttaneista kantaisistä Eskon (s. 1741) sukuhaaraa seitsemännessä sukupolvessa. ***Kuva: Reijo Orava)***

Pyyhtiän urheilijaveljekset Turust:
KANSAINVÄLISET URAT KIIKARISSA

Tiedotusvälineissä on muutaman viime vuoden aikana alkanut näkyä yhä suuremmin otsikoin uutisia turkulaisista Pyyhtiän urheilijaveljeksistä. Yhä taajempaan myös valtakunnantason medioissa Ilta-Sanomia, Hesaria ja MTV:tä myöten.

- Sukunimi on siis Pyyhtiä. Painakaa nimi mieleen, mainitaan monessa veljeksistä kirjoitetussa jutussa.

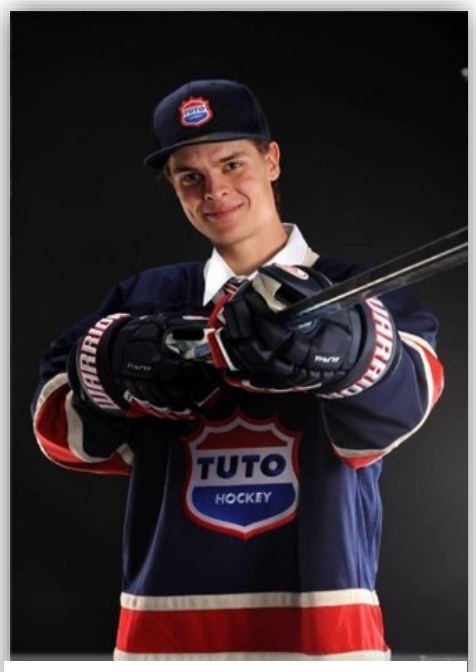

Tomi ja Mari Pyyhtiän perhe. Veljekset Mikael, Niklas ja Tuomas sylissään perheen koira. Sukukirjan perhetaulu 429). *perhealbumista*

Kysymys on sukuseuramme jäsenperheestä. **Tomi Pyyhtiän ja Mari os. Puumalan** kolmesta pojasta: Tuomas (s. 2000), Mikael (2001) ja Niklas (2003).

Tomi-isä puolestaan on sukuseuramme hallituksen jäsen, **Lauri ja Asta** (os. Savinaho) **Pyyhtiän** poika. Viime vuonna edesmenneen Laurin vanhemmat olivat Kuparsaaren Anttilan talosta evakkoon lähteneet Antti ja Aina Pyyhtiä. Sukukirjassamme perheiden numerot ovat 429, 428 ja 411.

Veljessarjan esikoinen **Tuomas Pyyhtiä** pelasi jääkiekkoa Turun Palloseuran (TPS) juniorijoukkueissa ennen kuin siirtyi Turun Tovereiden (TuTo) A-junioreihin. Hän lopetti kilpaurheilun vuonna 2021 ja keskittyy nyt työelämään ja pikkuveljiensä urheiluuran sparraamiseen.

Tuomas Pyyhtiä pelasi jääkiekkoa Turun Palloseuran sekä Turun Tovereiden junioreissa. *Kuva: TuTo*

Kohti kansainvälisiä haasteita

Jääkiekkoilija **Mikael Pyyhtiä** pelaa nyt SM-liigassa Turun Palloseuran, TPS, edustusjoukkueessa. Mikaelin nimi nousi ratkaisupelaajana näkyvästi otsikoihin vuosi sitten TPS:n voittaessa hopeaa SM-liigassa. Mikael oli TPS:n kokoonpanossa myös vuonna 2021, kun se silloinkin voitti SM-hopeaa.

Mikaelin meriitteihin kuuluu myös MM-pronssi alle 20-vuotiaiden kisoissa Kanadassa vuonna 2021. Mikael on osallistunut myös kahteen Suomen A-maajoukkueen peliin.

Toukokuussa 2022 Mikael teki kolmivuotisen NHL-tulokassopimuksen Columbus Blue Jacketsin kanssa. Syksyn harjoitusleirin päätteeksi hän palasi kaudeksi 2022–2023 lainapelaajaksi TPS:n SM-liigajoukkueeseen.

Veljeksistä nuorimman, **Niklas Pyyhtiän**, laji on jalkapallo. Poika-

Veljekset kouluun lähdössä vuonna 2010, jolloin nuorimmainen Niklas aloitti koulun. Mikael oli kolmosluokkalainen ja Tuomas nelosella.

Mikael Pyyhtiä osallistui kesän 2022 sukukokoukseemme Turussa. Hän esitteli vuoden 2021 Nuorten MM-kisojen pelipaidan. Päällään hänellä on TPS:n pellasu vuodelta 2022, kaulassa paidoissa voitetut mitalit. *Kuva: Reijo Orava*

Mikaelin tähänastisen uran kohokohtia: Nuorten, alle 20-v MM-pronssi (2021) ja SM-liigan hopea TPS:n riveissä (2021 ja 2022)

vuosinaan hän pelasi veljiensä tavoin myös jääkiekkoa, mutta keskittyi jo alakoululaisena jalkapalloon. Nappulaliigasta tie kulki TPS:n junioreihin. Veikkausliigadebyyttinsä hän teki TPS:n riveissä, mutta siirtyi 17-vuotiaana Espoon Honkaan TPS:n pudottua Veikkausliigasta. Niklas on ollut mukana myös kaikkien nuorten ikäluokkien (alle 16, 17, 19 ja alle 21) maajoukkueissa.

Niklas oli 17, kun siirtyi Honkaan. Liigadebyytin hän teki 16- vuotiaana TPS:ssä.

Syksyllä 2021 Niklas siirtyi Espoon Hongasta Italiaan Bologna FC:n riveihin. Peliminuutteja kertyi aluksi alle 19-vuotiaiden liigassa. Tammikuussa 2022 Niklas debytoi Serie A:n Bolognan edustusjoukkueessa Italian kovatasoisessa Serie A:ssa.

Median, Wikipedian, urheiluseurojen ja eri liigojen sivustojen selostuksia veljessarjan tekemisistä löytyy netistä kymmenittäin . Niissä riittää lukemista toiseksikin toviksi. Yksityiskohdat avautuvat ehkä vain urheilua tiiviimmin seuraaville, mutta asiantuntijoiden arviot heidän osaamisestaan ja mahdollisuuksistaan ovat ylistäviä.

Yhdessä tekemistä ja esimerkin voimaa

Sukulaisena tekee kuitenkin mieli kysyä veljesten isältä, mistä moinen innostus ja taito on saanut alkunsa. Suvussamme kun ei ole juurikaan vastaaviin urheilusuorituksiin yltäneitä jäseniä. Ja etenkin kun Mikael ja Niklas ovat vasta siirtyneet aikuisten sarjoihin ja kansainvälisiin kuvioihin.

-Perheen yhdessä tekeminen ja esimerkin voima, vastaa Tomi Pyyhtiä. Saman vastauksen hän antoi jo neljä vuotta sitten kirjoittaessaan esittelyn perheestään sukulehteemme tultuaan mukaan seuran hallitukseen. Perheessä liikkuminen ja urheilu on ollut elämäntapa. Mitä isot edellä sitä pienemmät perässä.

Tomi itse on ollut pikkupojasta lähtien mukana joukkueurheilussa. Jalkapalloharrastus vei Tomin jopa divaripeleihin toiseksi korkeimmalle sarjatasolle.

Veljesten Mari-äiti on myös innokas liikkuja. Nuoruusvuosien hiihto ja yleisurheilu on vaihtunut vaellusharrastukseen. Rauha ja kiireettömyys luonnossa auttavat jaksamaan.

Pihapeleistä se alkoi

- Tuhansia harjoituksia, satoja pelejä, kymmeniä kaupunkeja. Siitä on urheilijaperheen arki ollut, kertoo Tomi Pyyhtiä.

Pihapeleistä se kuitenkin alkoi. Kun poikia oli kolme ja osapuilleen saman ikäisiä, he kävivät jatkuvaa kilpailua keskenään. Se mistä mittaa otettiin, ei ole ollut niinkään tärkeää. Tärkeää on se, että kamppaillaan yhdessä. Kamppailu siirtyy sohvalta pihapeleihin kavereiden keskuuteen ja siltä edelleen lähikentille ja aina vain suuremmille areenoille.

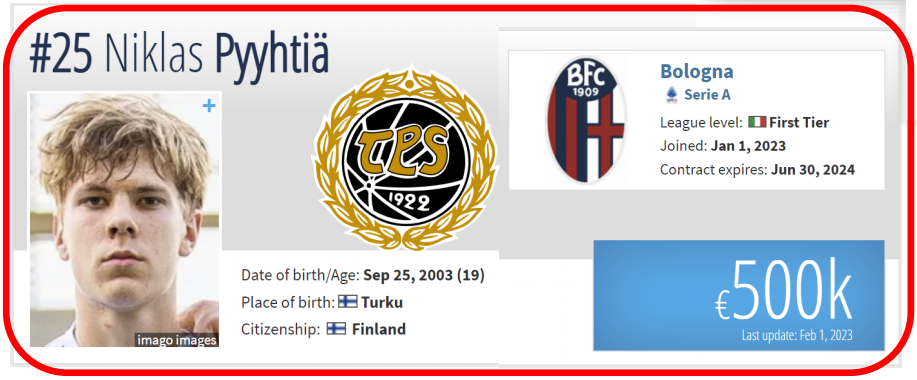
- Kaikki käy ilman pakkoa, jokainen haluamaansa suuntaan. Urheilu on ollut Pyyhtiöiden perheessä yhdessä tekemistä, kivaa sekä kentällä että kentän laidalla, päättää Tomi Pyyhtiä ylpeydellä.

. *Reijo Orava*

PS: Sukuseuramme toivottaa parasta menestystä perheelle ja sen urheilijanuorille!

Näin räväkästi otsikoi MTV-Uutiset Niklaksen otteet tammikuussa 2023 Bolognan joukkueessa Italian jalkapallon pääsarjassa.

Transfermarkt.com –jalkapallosivustolta löytyy Niklaksen keskeiset pelaajatiedot. Sivustolla Niklaksen siirtohinta-arvio on huikea 500 000 €.

Kirjapainomies Timo Järvisalon tarina:
TSUPPARISTA TOIMARIKSI

Pyyhtiän suvun jäsen Timo Järvisalo kertoo tässä kirjottamassaan jutussa tarinansa. Kirjapinomies on elänyt vaiherikkaan ja työntäyteisen elämän. Tsupparista kasvoi monien haasteiden jälkeen toimitusjohtaja. Nyt hän on päätynyt eläkepäivälle Imatralle ja syntymäkaupunki Lappeenrantakin on tullut tutuksi.

Timon äiti Aune Järvisalo os. Pyyhtiä (1920-75) oli lähtöisin Joutsenosta.

Olga ja Timo Järvisalo

Synnyin Uudenvuoden yönä Lappeenrannassa vuonna 1958.

Vanhemmat sisarukseni epäilivät myöhemmin äidin synnytyksen käynnistyneen Lappeenrannan varuskunnassa ammutuista tykinlaukauksista, ja heijastuneen myös uuteen tulokkaaseen...

En tuohon ota kantaa, mutta kieltämättä nyt kuluneen 65 vuoden matkalla on sattunut monenlaisia asioita.

Lappeenrantaa en tullut tuolloin tuntemaan, olin noin puolen vuoden ikäinen kun muutimme. Isän työ palopäällikkönä vei uusiin ”haasteisiin” kuten nykykielellä sanottaisiin.

Ruokakuntaamme kuului vanhempien lisäksi kuusi lasta; vanhimpana Kari, sitten Kyösti, Irja, Risto ja Paula. Itse olin jonkinlainen ”iltatähti”, olihan ikäeroa edelliseen sisarukseen 6 vuotta.

Isäni kuoli ollessani 3-vuotias.

Ainoa muistikuvani isästäni on, kun istun keittiön kynnyksellä ja yhteistuumin harjoittelimme sukan laittamista jalkaan. Se oli hankalaa ja kankeaa. Ja samassa tilanteessa ollen nyt vuonna 2023, eli ympäri käydään ja yhteen tullaan.

Perheen elämä muuttui paljon isän kuoleman jälkeen, olihan äidillä 6 kasvavaa lasta, teiniä ja nuortamiestä yksin hoivattavana eteenpäin ja elämään.

Itse en noista ajoista kovin paljoa muista. Seuraavat muistikuvat alkavatkin oikeastaan ensimmäiseltä koululuokalta tai hieman sitä edeltäviltä ajoilta. Asuimme Toijalassa. Äiti oli ”aina töissä”. Hän teki yleensä kahta työtä, isommat lapset olivat kouluissa ja minut oli laitettu läheiseen lastentarhaan. Ahlforsin pojat naapuritalossa olivat parhaat kaverini. Liukenin usein tarhasta kotiin ja Jussin ja Jannen kanssa pihaleikkeihin.

Omatoimiseksi jo varhain

Tuona aikana keittelin jo omat puurot kotona. Pesin kattilat ja lautaset. Isompien lasten lukujärjestyksistä tiesin, milloin he tulevat koulusta ja menin aina odottelemaan tarhan nurkille. Paulahan sieltä aina ensimmäisenä kotiin koulusta pääsikin. No, parissa viikossa pluffini tuli ilmi, ja lopulta äiti sitten päätti, että saan olla kotona, kun ”kerran hyvin näytät pärjäävän”.

Kesän jälkeen alkoi sitten koulutieni. Ensimmäisen koulupäivän aamusta sain kuulla letkautuksia seuraavat parikymmentä vuotta: ”Ekaluokkalaisten ei kuulemma tarvitse ajaa partaa kouluun lähtiessä”.

Perhe alkoi noina aikoina pienentyä; vanhin veli lähti armeijaan ja isommat alkoivat hiljalleen hajaantua omilleen. Äidille tuli tietoa uudesta työstä Lahdessa, ja sinne muutimmekin. Kyösti oli töissä Säterillä ja jäi sinne. Kari muutti armeijan jälkeen pois. Myös Irja lähti.

Koulu jatkui Lahdessa. Koulunkäynti oli minulle aina varsin helppoa, lukemaan olin oppinut jo 4-vuotiaana, ja olin kiinnostunut ”ihan kaikesta”. Lahdessa Launeen kirjaston tädit tulivat tutuiksi, kävin lähes päivittäin kirjastossa. Minun sallittiin muun muassa olla aikuisten lukusalissa ja kirjat, joita ei voinut lainata, luin ja selasin siellä.

Muistan, että alakouluaikana ihmettelin kovasti sitä, miten vieressä istuvan kaverin aapisen sivu oli aivan samanlainen kuin omassani. Kuinka se oikein on mahdollista, miten sivut oli tehty?

No, se selvisi myöhemmin työelämässä, reilu 40 vuoden rupeama graafisella alalla paljasti kyllä moiset ”mysteerit”.

Työt alkoivat lasitehtaan tsupparina

Yläasteikäisenä asuimme kahden äidin kanssa. Hän alkoi sairastella ja lopulta hävisi taistelunsa vatsasyöpää vastaan. Tuolloin jäin varsin yksin. Jonkin aikaa asuin Irjasiskon perheessä, mutta päätin, että lopetan koulun ja etsin oman kämpän.

Niin siinä sitten kävikin, tsupparin ansiot olivat vähäiset mutta ”oma vapaus” sitä suurempi. Sekään ollut nuorelle miehelle aivan riskitöntä, etenkään Lahdessa, Suomen Chicagossa.

Iso muutos tuli, kun lähdin armeijaan. Lappeenrantaan, syntymäkaupunkiini, jota en tuntenut. Lappeenrannassa sijaitsivat tuolloin Uudenmaan Rakuunarykmentti ja Karjalan Tykistörykmentti.

Kuuluin jälkimmäiseen joukko-osastoon. Aselaji oli harkittu, sillä siskonmieheni konsultoi, että ”kenttätykkejä ei polkupyörillä, marssien tai hiihtämällä kuskata”. Muitakin hyviä neuvoja häneltä sain; ”tee mitä käsketään, älä tunge eturiviin, äläkä soita suutasi…”. No, eturiviin en tunkenut, patterin pisimpänä taistelijana paikkani oli kulmamies. Esimiesten suosituksesta lähdin aikanaan Karjalan tykistörykmentin aliupseerikouluun, joka oli tuolloin Vekaranjärvellä.

Aliupseerikoulun jälkeen palasin takaisin Lappeenrantaan, palveluksesta minut siirrettiin reserviin kersanttina. Kesäkessun paikkaa tarjottiin, mutta kun en olisi päässyt kouluttajaksi Lappiin Rovajärven kesäleirille, vaan kasarmille Lappeenrantaan, niin jäin miettimään. Ja siinä välissä entisen työpaikkani pomo soitti ja kyseli, että milloin meinaan lopettaa sotaleikit ja tulla takaisin töihin.

Eli takaisin Lahteen. Levypyörälle heittelemään traktorin takavanteiden keskiöitä prässiin. Tein yksin kahdelle miehelle laskettua urakkatyötä, vanhempien miesten kyllä toppuutellessa vauhtiani. ”Elä poeka riehu, urakat kussee..”.

Kirjapainoalalle

Siirryin Salpausselän Kirjapainoon, ”Salppuriin”, missä alkoi graafisen alan polkuni. Työpaikka oli hyvä, yksi parhaista, missä olen ollut. Kiinnostava, tekninen, mutta myös tietynlaista silmää ja muotokieltä vaativa.

Aloin päästä enemmän asiakaskontakteihin, mutta erikoistuin graafiseen kuvanvalmistukseen. Se oli ensimmäinen sektori joka alkoi digitalisoitua. Kollegat ”etelässä” kävivät töissä kragat kaulassa. Meillä ei moiseen menty, mutta tekniikkaan Salppuri investoi jo tuolloinkin reilusti.

Lahdessa tuli tavallaan ammatillinen katto vastaan. Eteen tuli muutto Turkuun, tulevan vaimoni ja yhden työkaverimme kanssa. Turussa meni seuraavat 5-6 vuotta palkkatöissä, myyntipäällikkönä, ja lopulta osakkaana omassa yrityksessä. Ostimme ex-työpaikkamme kolmen kollegani kanssa ja aloimme pyörittää firmaa.

90-luvun laman uhriksi

Kaikki oli hyvin pikkufirmassamme, kunnes teimme ison investoinnin, muotiin tulleilla valuuttalainoilla. Talousapuja saimme erään turkulaisen demarisuvun kauppakorkeassa työskentelevältä taloustieteiden professorilta. Seurauksena valuuttalainasta oli kuitenkin konkurssi vajaan vuoden kuluessa.

Taantuma ajoi Suomea alaspäin. Töitä ei löytynyt, kunnes sain vinkin tuttujen kautta, että lisalmessa oleva iso kirjapaino etsii työnjohtajaa. No, siitä avautui seuraava urapolku.

Tässä kohden olin jo hyvän aikaa jatkanut kesken jääneitä opiskelujani. Iisalmessa ollessa suoritin FKT-tutkinnon, ja syvensin mm laatujärjestelmiin sekä tutkimus ja kehittämistoiminnan sektorille. Viimeiset pari vuotta vastasin firmassa laatujärjestelmä-työstä oman tehtäväni ohella.

Seinäjoki kutsuu

Vuosisadan vaihteessa sain puhelun Seinäjoelta. Iso graafisen alan yritys oli rakentamassa aivan uudenlaisella konseptilla toimivaa sanomalehtitehdasta. Kyse ei siis ollut ”painosta” vaan ”tehtaasta” maailman moderneimmalla painokatekniikalla ja fyysisellä yhteydellä naapuritontille rakennettavaan Postin logistiikkakeskukseen.

Muutamat seuraavat vuodet olivat ääretömän vaativan projektin läpivientiä. Yhtymä hankki omistukseensa suurin piirtein kaikki sanomalehdet jakoalueellaan. Tehtaan rakentaminen oli yksi, muiden resurssien yhteensovittaminen toinen juttu. Itselläni oli jossain vaiheessa omalla osastollani yli 100 alaista. Vaikeiden jaksojen jälkeen siitä kaikesta jäi jäljelle noin kolmannes. Uudet tekniikat jyräsivät, elimme todellista murrosta.

Laaduttamista.

Tuona aikana olin myös yhä enemmän tekemisissä laatujärjestelmien kanssa. Oli opintoja ja kursseja. Olin muun muassa Suomen Laatukeskuksen Pohjanmaan aluejaoksen puheenjohtaja. Sen jälkeen suoritin Laatuyhdistyksen ”Suomen Laatupalkinto-kilpailun Arvioija”-koulutuksen.

Näissä yhteyksissä törmäsin uudelleen myös vanhoihin tuttaviin ja työkavereihin Salppurista. Se oli Suomen ensimmäinen kirjapaino, joka oli voittanut Laatupalkinto-kilpailun. Palkintoa kutustaan myös Presidentin Laatupalkinnoksi.

Seinäjoella olin kolmisen vuotta prepressin osastopäällikkönä. Vastasin tutkimus– ja kehittämistoiminnasta yrityksen johtoryhmässä ja olin mukana myös Ilkka Oyj:n konsernin strategisessa johtoryhmässä.

Tutkimus– ja kehittämistoiminnan tiimoilta toteutettiin monia moderneja kehityshankkeita. Näiden projektien tuotokset ja niiden versiot tuottavat edelleen noin puolet yrityksen liikevaihdosta..

Puhelin soi.

Oltiin tultu vuoden 2006 alkukesään, kun ajaessani Helsingistä Seinäjoelle, sain yllättävän puhelinsoiton. Erään keskisuuren sanomalehtipainon ja paikallislehtikustantajan hallituksen puheenjohtaja soitti ja ehdotti tapaamista. Heillä on toimitusjohtaja vaihdos edessä, ja minun nimeni oli noussut esille seuraajaa etsittäessä.

Kaikki tuo johti siihen, että aloitin Kiuruveden Sanomalehti Oy:n toimitusjohtajana.

Tyyntä ja myrskyä

Yrityksen tilanne oli kaksijakoinen; kustannusliiketoiminta oli vahvaa, mutta sanomalehtipainon tilanne heikko. Hieman epäkäytännöllinen, vanheneva formaatti ja ylimiehitetty tuotantoprosessi asettivat haasteita. Asiakaskunta oli vakaa, mutta kasvunrajana oli pitkälti tuotteiden jakeluetäisyyden kasvu; jakelun ajallinen kesto ja kustannukset.

Ongelmaan etsittiin pari kolme vuotta erilaisia ratkaisuja. Lopulta päädyttiin siihen, että konekantaa oli saatu uusittua ja siirryin yrittäjäksi ”management by out”-liiketoimintakaupalla. Ostin 1954 perustetun yrityksen painoliiketoiminnan 2010, ja sen henkilöstö siirtyi vanhoina työntekijöinä kaupan mukana.

Posti muutti tuolloin oman jakelunsa toimintamalleja. Yrityksemme putosi tuosta kuviosta, jakeluhintamme moninkertaistuivat ja se vei kilpailukykymme vapaan kapasiteetin myynnissä.

Kun kilpailukykymme oli hävinnyt, päädyimme valtakunnallisten suorajakelulehtien painajiksi. Tämä oli jo aiemminkin liikevaihtomme keskeinen osa.

Vuonna 2011 kaikki romahti

Vuosi 2011 jää elämässäni kulminaatiokohdaksi. Suurimmaksi kuin mikään edellisistä.

Sisaruksistani olivat Kyösti ja Irja nukkuneet pois jo aiemmin. Elokuussa 2011 oli vuorossa Paula, syksyllä Kari ja tammikuussa 2012 Risto.

Kun vielä yrittäjäpuolisoni Heli oli menehtynyt marraskuussa 2011, menetin itse työkykyni. Yrityksellämme ei ollut jatkajaa, ja se ajautui lopulta konkurssiin keväällä 2012.

Tsupparista toimariksi -polkuni päättyi lyhyen yrittäjäpätkän jälkeen eläkkeelle.

Lappeenranta tutuksi

Nyt olen jälleen Etelä-Karjalassa, Imatralla, mutta alkaa se Lappeenrantakin hiljalleen tulla tutuksi. Vauhti on rauhoittunut. Kotona ovat Olga-vaimo ja Frank, kuusivuotias jackrusselterrieri.

Lapset ovat maailmalla, esikoinen Vilma asuu Tampereella ja on mukana kunnallispolitiikassa, pian myös valtakunnallisessa. Pojista Jaakko asuu Tuusniemellä, Joel Tampereella ja Tatu, nuorimmainen, asuu ja käy lukiota Hartolassa.

Seuraan maailmanmenoa, vahdin tuota vajaan parin kilometrin päässä olevaa valtionrajaa. Harrastan vanhoja radioita ja Saloran vintage-hifiä !

Timo Järvisalo

Timon perheet on esitelty Pyyhtiän sukukirjassa numeroilla 176 ja 185.

PUOLISONA PUOLKARJALAINEN

Olen avioliiton myötä liittynyt karjalaiseen sukuun. Mieheni Jarmo on useamman kerran sanonut itsestään: Olen puolkarjalainen. Mitä hän tällä tarkoittaa?

Hänen isänsä oli Karjalasta tulleita siirtolaisia, evakko, äitinsä syntyisin Uudeltamaalta Vihdistä.

Avioliittomme aikana olen tullut yhä enemmän tietämään Jarmon karjalaisista sukujuurista. Hänen isänsä Seppo oli pikkupoika, kun perhe joutui lähtemään evakkoon. Lähtöpaikka oli Viipurista radanvartta etelään, Säiniöön, josta Rauhalan seisakkeen lähelle, missä Sepon isällä Onnilla oli talo. Perheeseen kuului myös esikoinen, Sinikka. Sepon ja Sinikan äiti Olga oli syntyjään Kuparisia.

Kun tapasin Jarmon kesällä 1994, kuulin elämässäni ensimmäisen kerran sukunimen Pyyhtiä. En meinannut saada nimestä mitään otetta. Kuullusta oli hankala hahmottaa täysin outoa sukunimeä. Opettelin nimen muistamista seuraavasti: peltopyy, pyy, pyyhkiä. Omat sukujuureni kun olivat syvällä hämäläisessä maisemassa. Tosin oma sukunimeni tuotti aina haastetta. Raskulla kun ei ole suomen kieltä mutta ei ruotsiakaan.

Vierailimme Jarmon kummitädillä, Sinikka-tädillä Hyvinkäällä. Muistan Sinikan eloisana, virkeänä ja aktiivisena eläkeläisenä. Hän matkusti, aina oli virkkuu pöydällä, käsitöitä näkyvillä, kirjoja kirjahyllyllä, runsas kahvipöytä tarjottavineen. Erään kerran lähtiessämme tädin luota sanoin Jarmolle: tuollainen Karjalan täti on aarre.

Näkyykö karjalaisuus meidän arjessamme? Omasta mielestäni ei paljoakaan. Muutamia erityisiä tilanteita kuitenkin on yhteisen taipaleemme ajalta. Yksi niistä on joulun aikaan tehtävät perunapiirakat. Niihin Jarmo oli tottunut jo lapsuudessaan. Minulle on tullut se vaikutelma, että Jarmolle joulu ei ole joulu ilman perunapiirakoita. Hän ne meillä leipookin, ja ihan oikeasta itsetehdystä perunamuusista.

Ensimmäisiä kertoja niitä tehdessämme ihmettelin piirakoiden kokoa ja muotoa. Olin mieltänyt karjalanpiirakat sellaisiksi pienehköiksi, mantelinmuotoisiksi. Mutta Jarmo teki niistä suuria ja pyöreitä. Uunipellille hyvä kun mahtui neljä piirakkaa, joskus viides pienehkö keskelle. Näitä perunapiirakoita leivoimme myös sinä jouluna, kun olimme perheenä Saksassa Jarmon työkomennuksella. Etsimme ruisjauhoja, ja löytyihän niitä, saksaksi Roggenmehl.

Lea Raskulla ja Jarmo Pyyhtiä vihkikuvassa 1995

Mielenkiintoisen eron havaitsimme kehtaaminen-sanan kohdalla. Sinikka-tädin kanssa kerran jutellessani tuo sana tuli esiin. Vähän ihmettelin. Minä hämäläisenä ymmärsin sanan tarkoittavan sitä, että jokin on hävettävää, arveluttavaa, kyseenalaista, ei toivottavaa tekemistä tai käyttäytymistä. Sitten selvisi, että tädille sana tarkoitti viitsimistä, huvittaako tehdä jotakin, onko halua vaikka lähteä jonnekin. Nykyisin Jarmon kanssa varmistamme, tarkoitammeko sanalla sen hämäläistä vai karjalaista merkitystä.

Oli innostavaa olla mukana sukuseuran perustamisessa. Jarmo lähti perustamismatkalle Karjalaan. Näin hänessä innostusta ja kiinnostusta päästä näkemään suvun paikkoja, ihan siellä paikan päällä. Kuparsaaressa retkeläiset muistelivat menneitä tunnistaakseen paikkoja. Tuossa oli talon paikka. Navetan kivijalka löytyi. Viipurista Pietariin radan varrelta Rauhalan seisakkeen kohdalta löytyi todennäköinen Onni-papan talon paikka, erityisenä tuntomerkkinä Pösön kuuset. Mukana ollut Sinikka-täti oli tunnistavinaan koulupolkunsa. Tuohon Kuparsaaren matkaan Jarmo on puheissaan usein palannut.

Sukuseuraan kuuluminen on tuonut minulle selkeämmin esille tietoisuutta puolisoni karjalaisista sukujuurista. On tullut suvun historiaa, suvun jäsenten kohtaamisia, tarinoita ja näkymiä myös Suomen historiaan.

Osallistuimme moniin sukuseuran kokoontumisiin lapset mukana, kuten Vääksyn Tallukkaan, Lopelle, Imatralle. En tiedä, kuinka paljon omat lapsemme mieltävät ja tuntevat tätä puolta sukutaustastaan. Joka tapauksessa 10-vuotisjuhlajul-kaisuna toteutetun sukukirjan annamme heille kummallekin. Kertokoon se sukuperinnöstä ja karjalaisuudesta.

Karjalaisuus toi meille vaikuttavan kokemuksen. Koko perheenä osallistuimme Evakkovaellukselle kotipitäjässämme Kangasalla 14.7.2013. Kävelimme noin neljän kilometrin matkan tuhannen osallistujan joukossa. Vaellus lähti Äijälä-talolta, eteni Liuksialan kartanon pihapiiriin, ja sieltä peltotietä pitkin Liuksialan kappeliin. Matkalla oli lyhyitä työnäytöksiä ja sota-ajan kalustoa. Jarmolla oli mukana pappansa vanerinen kapsäkki, mikä oli todennäköisesti kulkenut evakkomatkan.

Puolisona puolkarjalainen. Taidan sittenkin tuntea puolisoni karjalaisuutta hyvin ohuesti. Hänessä on sitä puoliksi, lapsissamme neljännes. Täytynee suostua iloisin mielin siihen, että aina jää paljon asioita avoimeksi. Mutta tarinointia haluan jatkaa. Olkoon tämä kirjoittamani tarina osa sukumme, karjalaisuuden ja perheemme elämäntarinaa. Ja elämän matkassa syntyy uusia tarinoita.

Lea Pyyhtiä

Kronikka: Tarinoita ja sukuseuraa

On meitä monta ja sukua.
Ennen entisaikoina eläneitä,
nyt nykyisin eläviä.
On nimet, vuodet, ammatit,
mummot ja papat, kälyt ja kyläläiset,
pienet ja isot, nuoret ja kaikenikäiset.

On meitä sukua jos monenmoista.
Läheltä lähteneitä, kauaksi tulleita.
On satojen vuosien yhteisiä taipaleita.
On Karjalan koivikoita ja viherlaaksoja,
Kuparsaarta, Antreaa, Kannasta.
Vuolaana virtaa Vuoksi,
Oulujoessa monta mutkaa matkalla.

Lähti moni maille uusille.
Jäi yksi perunapellolle ja kevääseen,
kunnes kaikki lähti.
Ei jääty maille ja vaarojen rinteille
vaan vieras otti saunat ja lehmihaat.
Päättyi tarina ja talo jäi tyhjäksi.
Toisaalla monta tarinaa juurtui,
kasvoi ja tuotti satoa.

Tuli nimi, ja tuli Pyyhtiä.
Monta ja moneksi muuntui.
Yksi istutti omenapuut, toinen rakensi talot,
kolmas ylsi yhä ylemmäksi.
Tuli ja meni nimiä ja tuttavuuksia,
mutta Pyyhtiä pysyi,
pysymään kun oli luotu ja suotu.

Tänään asuu ympäri Suomen
kesämaita ja talviöitä.
Yksi Hyvinkäällä, toinen Lopella,
Joutsenossa, Tampereella,
Riihimäki, Lahti, Kerava
ja Heinolat, Vantaat, paikat ja kaupungit.
Suomenniemeä kylvää ja niittää.

Lahti kutsui kulkijat,
Kuparsaaren Pyyhtiät.
Josko siitä sukuseura syntyisi.
Tuut sie? Mie tuun, hyö tulloot.
Tuli vuosi ja toinen, kymmenes
ja kohta aikuisen ikä.
Kokoaa yhden sieltä, toisen täältä,
kolmas tulla jolkottaa
ja neljäs yöpyy matkalla.

Kutsuu yhteisiin tarinoihin.
Muistat sie?
Mie oon kuult.
Ehä mie tiijä kuka hää ol. Tiijät sie?
Kerro, kerro lisää. Kerro enemmän.

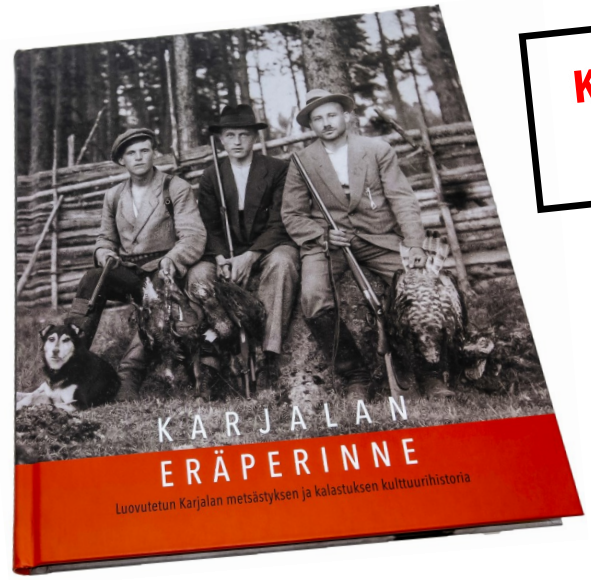
Jatkuu matka, jatkuu suku, jatkuu yhteys.
Jatkuu uusien tarinoiden uudet luvut.

Lea Pyyhtiä. 2022

KARJALAN ERÄPERINNE
Luovutetun Karjalan metsästyksen ja kalastuksen kulttuurihistoria

Teos kokoaa yhteen Karjalankannaksen, Laatokan Karjalan ja Raja-Karjalan metsästyksen ja kalastuksen rikkaan ja monivaiheisen kulttuurihistorian kivikaudesta 2000-luvulle asti.

Kirja on erinomainen tietoteos jokaiselle luovutetun Karjalan historiasta ja perinteestä kiinnostuneelle lukijalle ja karjalaiselle kotiseutuväelle.

KUPARSAAREN METSÄSTYSSEURAN SUURHANKKEEN TULOS

Hinta 29 €
+ postituskulut
Tilaa Eräverkon verkkokaupasta https://www.eraverkko.fi/kauppa/

Kuparsaaren metsästysseura

TOIMINTAKERTOMUS VUODELTA 2022

Kokoukset

Sukuseuran vuosikokous pidettiin Turussa 27.8.2022. Kokouksessa oli läsnä 11 henkilöä.

Hallitus

Sukuseuran hallitukseen sukuseuran kokoukseen saakka ovat kuuluneet seuraavat jäsenet: Tomi Pyyhtiä, Marko Järvisalo, Jarmo Pyyhtiä, Marja-Leena Andersin, Satu Putkisalo, Reijo Orava, Eila Liira ja Marja Lappi. Puheenjohtajana toimii Sirpa Pyyhtiä. Hallitukseen ei tullut muutoksia vuosikokouksessa. Kerttu Pyyhtiä on seuran kunniapuheenjohtaja.

Hallitus kokoontui vuonna 2022 kuusi kertaa (tammi-, maalis- ,touko-, kesä-, elo- ja marraskuussa). Hallitus kokoontui yhtä kokousta lukuun ottamatta etäkokouksina.

Toiminta

Sukututkimustyötä hallituksessa jatkaa Tomi Pyyhtiä. Toiminnan kehittämisen painopisteenä ovat olleet sukulehti, My Heritage – ohjelmalla ylläpidettävä sukupuu, seuraavan sukujuhlan valmistelu ja jäsenistön tiedottaminen sosiaalisessa mediassa; kotisivusto ”pyyhtia.com” ja Facebook-ryhmä ”Kuparsaaren Pyyhtiät”.

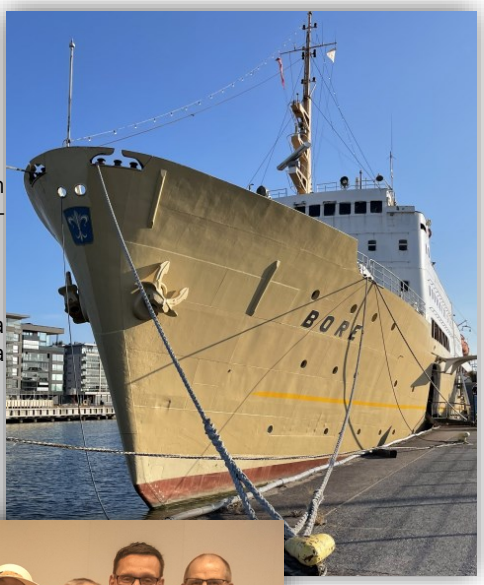
Talous

Tilikauden tulos osoittaa 881,40 euron ylijäämää. Seuran tilillä oli vuoden vaihteessa rahaa 4933,08 euroa.

Tiedottaminen

Tiedottaminen hoidettiin postittamalla jäsenkirje, ylläpitämällä Facebook sivustoa ja täydentämällä kotisivustoa.

Hallitus

Sukukokous järjestettiin Turussa Hostelli- ja museolaiva s/s Borella Aurajoen varrella.

Kokouksen osanottajia yhteiskuvassa.

SUKUSEURAN TILINPÄÄTÖS 2022

TULOSLASKELMA	2022	2021
Varsinainen toiminta		
Jäsenmaksutuotot	1620,00	1640,00
Sukukirjan myyntitulot	30,00	120,00
Postitulot	10,00	14,00
Kokoustulot	0,00	0,00
Muut tuotot	0,00	120,60
	1660,00	1894,60
Jäsenlehtikulut	0,00	724,00
Kokouskulut	463,00	410,20
Sukukirjakulut	0,00	12,80
Postikulut	277,60	60,93
Muut kulut	38,00	253,75
	778,60	1461,68
Sijoitus- ja rahoitustoiminta		
Korkotuotot	0,00	0,00
Tilikauden tulos	**881,40**	432,92

TASE 31.12.	2022	2021
Vastaavaa		
Vaihtuvat vastaavat		
Pankkitili	4899,98	4018,58
Vastaavaa yhteensä	**4899,98**	4018,58
Vastattavaa		
Oma pääoma		
Edellisten tilikausien ylijäämä	4018,58	3585,66
Tilikauden tulos	881,4	432,92
Vastattavaa yhteensä	**4899,98**	4018,58

Hallitus *Jarmo Pyyhtiä*
rahastonhoitaja

TOIMINTASUUNNITELMA 2024

- Sukukokous 2024 järjestetään pääkaupunki-seudulla
- Sukututkimuksen jatkaminen
- Perinnekeräyksen jatkaminen
- Sukupuun ylläpito My-Heritage –ohjelmalla
- Sukuseuran kotisivujen ja FaceBook sivujen ylläpito
- Sukukirjan ja sukuviirin myynnin jatkaminen
- Lähetetään jäsentiedote huhtikuussa
- Seuraava ”Pyyhtiän sukuleht” julkaistaan 2025
- Sukukirjan päivitystä suunnitellaan
- Hallitus toteuttaa säännöissä todetut hallinnolliset tehtävät

TALOUSARVIO 2024

	Vuosi 2024	Vuosi 2023
Jäsenmaksutuotot	1 620 €	1 600 €
Sukukirjan myyntitulot	150 €	150 €
Postitulot	30 €	70 €
Kokoustulot	0 €	500 €
Muut tuotot	0 €	0 €
	1 800 €	2 320 €
Jäsenlehtikulut	400 €	600 €
Kokouskulut	300 €	700 €
Sukututkimuskulut	350 €	0 €
Postikulut	320 €	320 €
Muut kulut	200 €	160 €
	1 570 €	1 780 €
Sijoitus- ja rahoitustoiminta		
Korkotuotot	0 €	0 €
Tilikauden tulos	230 €	540 €

KARJALAN KUNNAILLA

Jo Karjalan kunnailla lehti puu,
jo Karjalan koivikot tuuhettuu.
Käki kukkuu siellä ja kevät on,
vie sinne mun kaihoni pohjaton.

Mä tunnen vaaras' ja vuoristovyös'
ja kaskies' sauhut ja uinuvat yös'
ja synkkäin metsies' aarniopuut
ja siintävät salmes' ja vuonojen suut.

Siell' usein matkani määrätöin
läpi metsien kulki ja näreikköin,
Minä seisoin vaaroilla paljain päin,
missä Karjalan kauniin eessäin näin.

Trad.

KARJALAISTEN LAULU

Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa,
kuin on kaunis Karjalamme,
laulun laaja kotimaa!
:,: Lauluna sen kosket kuohuu,
järven aallot loiskuaa,
säveleitä salot huokuu,
ikihongat humajaa. :,:

Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa,
vaan on laulun runsautta,
kylvämättä kasvavaa;
:,: sit' ei pane Idän halla
eikä Pohjan pakkaset,
se ei sorru sortamalla,
sitä ei lyö rakehet. :,:

Konsa vaino Suomeamme
kovin kourin koittelee,
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
:,: Ja kun onnen päivän koitto
Suomellen taas sarastaa,
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa! :,:

P.J. Hannikainen

KUTSU SUKUSEURAN KOKOUKSEEN

IMATRA 75 VUOTTA

Sukuseuran jäsenet kutsutaan sukuseuran kokoukseen ja 20-vuotis-juhlaan Imatralle lauantaina 10. kesäkuuta 2023 klo 11.

Paikka: Imatran Kylpylä
Purjekuja 2
55420 IMATRA

KOKOUKSEN OHJELMA

Lauantai 10.6.2023

11.00 Tapahtuma alkaa Kylpylän kokoussalissa 1.kerros.
- **Ilmoittautuminen ja lounaslipukkeen** nouto. (Sukuseura tarjoaa jäsenilleen lounaan. Muille lounas maksaa 19 €.)

Klo 12.00 mennessä
- Saimaan risteilylle ennakkovarauksen tehneet maksavat Saimaan risteily-lipun, 22 €, kylpylän vastaanottoon.

12.00 Lounas Kylpylän ravintola Pistaasissa, noutopöytä

13.00 Sukukokous kokoussalissa

14.30 Kahvitauko

16.00 Sukukokous päättyy

ILTAOHJELMA

Vapaamuotoinen, omakustanteinen

16.30 opastettu Saimaan risteily, kesto 1,5-2 tuntia: ennakkovaraus)

- Lähtö Kylpylän rannasta: puuportaat alas rantaan tai autolla ravintola Nuotan parkkipaikalle
- Laivaravintolassa myynnissä kahvila- ja panimotuotteita sekä virvokkeita

Noin 18.00 Paluu Kylpylän rantaan

19.00 Illallinen ravintola Nuotta (Kylpylän rannassa)
- Illallisen jälkeen kävellen Saimaan rantaa pitkin puolisen kilometriä Ukonlinnan tanssilavalle (varauksella, että tanssit järjestetään). Tanssit mahdollisesti Kylpylässäkin.

SUNNUNTAIN OHJELMA

Sunnuntai 11.6.2023

- Aamiainen majoituspaikassa

Retki (omilla autoilla) Pyyhtiän suvun kantatilalle Joutsenossa

12.00 Tapaaminen Hovin tilalla Joutsenon Suokumaalla. **Lipiäläntie 827, LAPPEENRANTA**
- Pyyhtiän suvun talojen ja historian esittelyä
- Virvokkeita tarjolla Hovin tilan emännän Ritva Lassilan pihapiirissä
- Makkaranpaistoa läheisellä Laavulla (säävaraus) ennen kotimatkaa.

ESITYSLISTA

1. **Kokouksen avaus**
2. **Valitaan puheenjohtaja ja sihteeri, sekä kaksi pöytäkirjan tarkastajaa**
3. **Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus**
4. **Hyväksytään edellisen vuoden toimintakertomus**
5. **Esitetään tilinpäätös ja toiminnantarkastuskertomus vuodelta 2022.**
6. **Vahvistetaan vuoden 2022 tilinpäätös**
7. **Päätetään vastuuvapauden myöntämisestä tilivelvollisille**
8. **Vahvistetaan toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2024**
9. **Valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten tilalle; erovuorossa ovat Marja Lappi, Eila Liira ja Jarmo Pyyhtiä**
10. **Valitaan kaksi varsinaista toiminnantarkastajaa ja kaksi varatoiminnantarkastajaa tarkastamaan alkaneen kalenterivuoden tilejä ja seuran hallintoa**
11. **Päätetään tulevana kalenterivuonna 2024 kannettavan jäsenmaksun suuruus**
12. **Päätetään muista kokouskutsussa mainituista asioista:**
    - **sääntömuutosesitys koskien toiminnantarkastajien määrää**
13. **Keskustellaan muista asioista**
14. **Kokouksen päättäminen**

Otathan tämän lehden mukaan sukukokoukseen. Tässä ovat kokouksen ohjelma, esityslista ja kaikki kokousaineistot.

ILMOITTAUTUMINEN 9.5.2023 MENNESSÄ — TÄSSÄ OHJEET

Osallistujia pyydetään ilmoittautumaan juhlatapaamiseen 9.5.2023 mennessä, koska Kylpylä vaati sitovat ilmoittautumiset kuukautta ennen tapahtumaa.

Ilmoittaudu siis pian puhelimitse, tekstiviestillä tai sähköpostitse puheenjohtaja **Sirpa Pyyhtiälle , puh. 041 5304919**
pyyhtia.sirpa@gmail.com

Ilmoittautumisessa kerrotaan:
1) Osallistuminen lounaalle
2) Osallistuminen kokoukseen
3) Osallistuminen Saimaan risteilylle
4) Osallistuminen sunnuntain retkelle

Kokous

Kokous kahveineen on kaikille osallistujille ilmainen. Lounas on jäsenille ilmainen. Kaikkien osallistujien tulee ennakkoilmoittautua.

Majoitus

Huonevarauksen hoitaa jokainen itse:
Imatran seudulla on ko. viikonloppuna suuri urheilutapahtuma ja sukuseura on saanut varattua Imatran Kylpylään vain rajallisen kiintiön.
Varaa sukuseuran kiintiöstä huoneesi soittamalla hotellin vastaanottoon puh 0300 870 502 (+0,69 €/min +pvm/mpm)

Jos huoneet eivät riitä osallistujamäärälemme, muita lähialueen hotelleja ovat:
- Holiday Club Saimaa puh. 0300 870952
- Hotelli Rento puh. 010 5042490
- Imatran Valtionhotelli puh. 0300308452

Saimaan risteilylle klo 16.30 mahtuu sukuseurasta 20 osallistujaa. Illalla lähtee vielä toinen Saimaan risteily klo 18.30. Jos haluat kokea Saimaan eikä aikaisemmalle mahdu mukaan, teevaraus itse Kylpylähotellin vastaanotosta, puh 0300 870 502